

ŠIRI POEZIJO, NE STRAHU

Antologija

Copyright © avtorice in avtorji za besedila v izvirniku
Copyright © prevajalke in prevajalci za prevode besedil

Kataložni zapis o publikaciji (CIP) pripravili v Narodni in univerzitetni knjižnici v
Ljubljani

[COBISS.SI-ID=294306816](#)

ISBN 978-961-94339-2-8 (pdf)

ŠIRI POEZIJO, NE STRAHU

Antologija

Izbrala in uredila Katja Kuštrin in Peter Semolič

*Kulturno-umetniško društvo Poiesis
Ljubljana, april 2018*

Antoine Cassar

#poetrynotfear

November 2015, teden dni po napadu v Parizu. Ura je dve zjutraj in po dolgem dnevu, ko sem bil obkrožen z razumljivo paranojo, pomešano z manj razumljivim rasističnim govorom, zleknjen na kavču lenobno brskam po družabnih omrežjih. Priznati moram, da to ni najboljši način za sprostitev pred spanjem, še posebej pa ni bil takrat. Veliko objav in komentarjev, vključno z objavami in komentarji prijateljev, ki jih spoštujem in občudujem, se je penilo od sovraštva, vsaka beseda je bila kot šrapnel, ki je še vedno letel iz eksplodiranih bomb.

Bil sem na tem, da izklopim računalnik, ko sem zagledal napol smešno, napol grozljivo sliko – fotomontažo, ki jo je delil britanski »časopis« in ki je prikazovala gumijast čoln, poln teroristov v zelenih oblekah in z rutami, z avtomatskimi puškami in ročnimi minometi, kako zasledujejo trajekt prek Rokavskega preliva.

»Džihadisti v »Džungli« v Calaisu morda načrtujejo SMRTONOSNO MISIJO, da bi ugrabili trajekt in z njim treščili v Dover.«

Smrtonosna misija! Neuspela aliteracija in vendar zelo učinkovita. Začel sem se smejati, potem pa se je vame priplazil strah. Ne zaradi divjega prizora na fotomontaži, temveč zaradi njene namere. Množični mediji niso bili samo kanal za uporabo strahu kot instrumenta čustvenega in političnega nadzora, kot se jih dnevno uporablja; podoba gumijastega čolna ni bila le globoka žalitev tisočih duš, ki bežeče pred nasiljem uspejo – ali ne uspejo – prečkati Egejsko morje; to je bil eden najbolj bizarnih primerov, kar sem jih videl, kako donosna klikvaba je lahko strah. Na spletu in izven njega se je strah prodajal kot vroče žemlje in se hkrati hranil s samim seboj.

Namesto da bi šel spat, kot sem nameraval, sem doživel nehoteno reakcijo, ki je trajala vse do jutra in celo prek celega vikenda in še dlje. Bati se, je popolnoma človeško, todi biti prestrašen, je stvar izbire. Čutil sem globoko nujo, da bi se na pozitiven način uprl medijski manipulaciji in naraščajočemu sovražnemu govoru. In vsaj pri sebi premagal strah pred strahom.

Trdno verjamem v poezijo kot nosilko aktivizma in tudi v poezijo kot obliko samoterapije. S tem, ko sem odprl stran *Širi poezijo, ne strahu* (Spread poetry, not fear), sta se obe prepričanji nenadoma prepletli. Začel sem tipkati in deliti pesmi, ki so mi vlivale pogum v daljni in bližnji preteklosti. Nerudovo *Voy a vivir* (Živel bom), Errija de Luce *Considero valore* (Koliko sem vreden); pesem Nazima Hikmeta *Angina Pectoris*. Vsaka od teh pesmi obrne strah na glavo ali ga obrne navzven, ga povnanji – ena z ritmom, druga s podobo, tretja z metaforo. Vsaka od njih mi je pomagala razrahljati vozle v želodcu s tem, ko je kanalizirala čustva. Vsaka od njih je pogumen lirski pogled na življenje, ki pomiri pošasti, ki bivajo v nas.

Nekoč sem v neki lekarni v Avstraliji opazil, da prodajajo poezijo – zbirko haikujev in Rumijevo knjigo. To je bilo veselo presenečenje, hkrati pa je bilo to tudi popolnoma logično. Obstaja pesem Jacka Hirschmana, *Pot*, h kateri se vedno znova vračam. Odkril sem jo v reviji *Shakespeare and Company* v Parizu junija 2010 in od takrat jo nosim v denarnici, skupaj z malteškim prevodom, napisanim s kulijem, če bi jo na hitro potreboval, tako kot nosim zdravstveno izkaznico. Kar nekajkrat me je rešila pred obupom.

Stran sem poslal v svet spontano in brez posebnega načrta, v upanju, da gre za kratkotrajen projekt, ki ga bo konec takoj, ko se bo vzdušje stiske in zastrupljenosti umirilo. Tisti teden je bil za poezijo res nenavaden, vsaj v severni in srednji Evropi. Istega petka so ljudi, ki so v Parizu čakali na pesniški večer z Jeanom Portantejem, z glavnih vrat preusmerili k zadnjim vratom in zahtevali od njih pri vstopu osebne

izkaznice. V soboto je bil v Luksemburgu bombni alarm v Hotelu Simoncini, ki redno gosti pesniške dogodke in ki je bil takrat eno od prizorišč festivala *Printemps des poètes* (izkazalo se je, da je šlo za lažni alarm, ki ga je zakrivil kovček, ki ga je pozabila neka starejša gospa). V nedeljo je bil v strogo varovanem Bruslju odpovedan dogodek, posvečen Pasoliniju.

V naslednjih tednih se je splošna panika res začela umirjati, toda namesto da bi vsesplošen občutek strahu izginil, je ta preniknil v zavest ljudi. Točno tako, kot so to želeli teroristi in konec koncev tudi medijski manipulatorji. Ideja *Širi poezijo, ne strahu* pa je odmevala na način, ki ga nisem pričakoval, s sestrskimi stranmi najprej v Sloveniji, potem še na Hrvaškem in v Belgiji, z delavnicami po šolah in z javnimi branji na Malti, v Luksemburgu in še posebej v Sloveniji. Moja dobra prijateljica Katja Kuštrin je s pomočjo Petra Semoliča, Nine Medved in Jureta Bagona organizirala tri sočasne in izjemno odmevne večere pod naslovom *Širi poezijo, ne strahu – odprti mikrofon* februarja 2016.

Originalna verzija strani v angleščini nazadnje le ni delovala tako kratek čas, saj sem na njej delil pesmi, članke in primere kreativnega aktivizma še celo leto. Zdaj, ko pišem te vrstice, stran spi, saj sem moral zaradi soočenja z drugimi pošastmi, prav tako utilitarističnimi in eksistencialnimi, zmanjšati svojo navzočnost na spletu. A pogrešam njeno svežino in dinamizem, pogrešam prijateljstvo in sodelovanje, ki se je spletlo okoli nje. Pomirja me, ko vidim, da je slovenska stran še vedno živa in živahna in da bodo pesmi z nje izšle tudi v knjigi! Hvala, Katja, da ohranjaš plamen pri življenju, da nudiš tolažbo tisočim bralkam in bralcem poezije. Hvala in *bon courage!*

Ko strahu rečeš NE

Natančnega datuma, kdaj se je zgodba s *Širi poezijo, ne strahu* začela, se ne spomnim, spomnim pa se, kaj je botrovalo odločitvi, da tudi v Sloveniji zaživi ta projekt.

Na Facebooku sem nekega dne opazila stran Antoina Cassarja *Spread poetry, not fear*. To je bil čas, ko je prevladovalo ozračje strahu, kot posledica začetka begunske krize, ko smo bili soočeni z močno medijsko manipulacijo, to je bil čas sovražnega govora. Zato se mi je omenjena stran zdela še kako primerna tudi za slovensko bralstvo. Kontaktirala sem Antoina, ki je bil nad idejo, da se odpre sestrška stran *Spread poetry, not fear* tudi v Sloveniji, navdušen.

V tistem obdobju je bil odziv res velik, ljudje so želeli sodelovati s svojimi pesmimi in pokazati, da si ne želijo širjenja nestrpnosti, strahu, sovražnega govora, napadov, bodečih žic ... Čez tri mesece smo idejo udejanili tudi v živo z dogodkom *Širi poezijo, ne strahu – odprti mikrofon*, ki se je odvil sočasno v treh slovenskih mestih, v Ljubljani, Mariboru in Portorožu, in na katerem je sodelovalo prek osemdeset pesnic in pesnikov ter glasbenikov iz šestih različnih držav. Dogodek je imel popolnoma poseben naboj – s tiho pesniško govorico smo se postavili po robu glasnemu političnemu in medijskemu govoru strahu.

Od takrat je preteklo že kar nekaj časa, pesmi še vedno objavljamo na fb strani, in ko sva s Petrom Semoličem ustanovila Kulturno-umetniško društvo Poiesis, ki med drugim objavlja tudi e-knjige, sem prišla na misel, da bi čim več pesmi s strani objavila v e-knjigi – ta naj bi bila spomin na projekt, ki nas je tako močno povezal, in obenem zahvala vsem, ki so s pesmijo ali kako drugače sodelovali pri njem.

V zadnjem mesecu sva s Petrom tako pregledala prek tristo pesmi, ki so bile od 24. novembra 2015 pa do 7. marca 2018 objavljene na strani in izmed njih izbrala sto sedem pesmi sto sedmih avtoric in avtorjev za objavo v pričujoči knjigi.

Pri izboru sva se držala naslednjih kriterijev: izbirala sva samo med pesmimi, ki so jih pesnice in pesniki ali njihovi prevajalci in prevajalke sami poslali za objavo na strani; v knjigi so objavljene le tiste pesmi, za katerih objavo sva pridobila soglasje avtoric in avtorjev ali prevajalk in prevajalcev oziroma njihovih dedičev; zaradi številčnosti pesmi sva se odločila, da bova izmed pesmi avtoric in avtorjev, ki so poslali po več pesmi, izbrala le po eno pesem; pri tematiki pesmi sva bila pozorna na to, v kolikšni meri pesmi ustrezajo konceptu same strani, vendar pa zaradi raznorodnega gradiva, ki se je in se še objavlja na strani, to ni bil prevladujoč kriterij; pri kvaliteti sva upoštevala, da pesmi oblikovno in motivno-tematsko dosegajo določen nivo, torej da niso preveč splošne ali preveč zasebne, temveč da podajo izkušnjo in/ali pogled avtorice oziroma avtorja na določeno problematiko na osebni in pesniško prepričljiv način.

Pesmi sva kopirala neposredno s Facebooka, zato obstaja minimalna možnost, da Facebook po tolikem času ni prikazal vseh objav.

Pred nami je tako pesniška antologija, ki nam govori, da poezija ima moč povezovanja in združevanja, da ima moč spodbuditi ljudi k temu, da se dejavno upremo nestrpnosti in nepravilnosti.

Kaja Teržan

Vodni krog

Imela sem petnajst let, ko sem (spet)
neumorno jokala v javnosti (na vlaku).

Neki gospod me je vprašal, če me je
pustil fant, ali kaj ...

»Neuresničenje! Neuresničenje!«
sem odgovarjala.

Minilo je slabo leto, nakar sem
pri nekem fantu gledala »Žrtvovanje«
Tarkovskega in spet jokala ...

Vprašal me je, če mi ni dobro.

Rekla sem, da je čudovito!

Deset let pozneje sem rodila otroka;
veliko joka, jaz pa neumno sprašujem:

»Kaj ti je?«

Objavljeno 27. 11. 2015

Vesna Šare

Poleganje

Vsak večer jo polega.
Do zelenega
skrtači svoje okno
in ga zapre,
da se ne vidi vanj.
Odgrne ležišče,
popravi vzglavnik
in počaka, da pride.
Dvigne jo,
najvišje pod strop,
da čuti nasmeh,
in jo nežno odloži
med cvetove in sanje.
Poljubi jo na čelo,
na tople ustnice,
na koder las.
K naročju ji prisloni
sebe,
jo pokrije in gleda,
kako spi.

Vsako jutro se polega na njen prazen stol.

Objavljeno 30. 11. 2015

Barbara Žvirč

Pozabi Tahrir

Pozabi Tahrir.

In obljube padajočih dreves.

Demokracijo lahko nosiš v žepu

in jo obešaš na zvon.

Z njo lahko spuščaš zmaja nad glavami
prestrašenih bratov.

Pa bo še vedno vojni manifest.

Svobodne so lahko kamele,

ljudje so preveč zaznamovani,

enkrat preveč so stisnili roke v pesti

in na prsih nosili bodečo žico.

Pozabi Tahrir, Tiananmen.

Sloviti Egipčanski narodni muzej

bo na stene obešal snemalno opremo

tujih novinarjev in pozival

k miru in zadržanosti.

Pljuvanje in palice namesto

jutranjega »Bismillahi – Rahmani – Rahim«,

prelet vojaških letal

mimo široko odprtih otroških oči.

Pozabi Tahrir.

Pozabi Muslimansko bratovščino.

Ne poimenuj svojih otrok.

Lažje jim bo brez imena,

ko bodo v mreže lovili kamenje

namesto metuljev.

Objavljeno 2. 12. 2015

Andraž Polič

Voda/prvi dan (on)

Potoval sem skozi žejo
in na poti izgubljal želje
dokler čas ni izhlapel

Kot sanjska slika
se je izrisala oaza
in upanje je zagorelo

Našel sem besede iz vode
ljudi iz ljubezni
in boga iz narave

Objavljeno 2. 12. 2015

Andrejka Jereb

Kar je skrito razumu

Barvam jeseni ni treba dolivati topila,
razbarvajo se do sleherne nianse
na platnu narave.

Prelivajo se v blage konture hribov,
migotajo v zraku kakor vdihi bližine
in se ob sončnem zahodu
zataknejo ljubimcem v sklenjene dlani.

Otrokom zazibljejo veke
in starce požgečkajo v zavihke upov.

Iz prepleta pršijo okruški sonca,
ki se grejejo do naslednjega dne.

Tu na sredini v vmesnem prostoru
se zbrišejo ostre poteze.

Nebo se širi do roba nihanja
in rojeva nova obzorja.

Skorja ožilja nič več ne pogreša
včerajšnjega dneva.

Vse najboljše se zgodi v jeseni.

Objavljeno 3. 12. 2015

Sirsko jutro

Ob 7.40 uri

čistilec z metlo briše
rešetke na ograji
pred sirskim veleposlaništvom.

Skozi sito resničnosti
padajo nočne vešče,
mušice se, iztrgane iz svojega sebstva,
hitro odlepijo.

Čistilec namaka svojo metlo v modrem vedru
in, držeč jo z obema rokama,
pomiva rešetke eno za drugo.

Drobijo se tudi zadnji komarji.

Samo kapljic razmazane krvi
se nikakor ne da sprati.

Globoko so se zarile pod kožo železa
in molče drgetajo.

Čistilec z nohti strga madež za madežem.

Toda kri Sirije se je sesirila,
vsaka nova kapljica teče navznoter, ne iz rane.

Kako je lahko ob 8. uri še vedno noč,
si reče čistilec,

izprazni vedro v kanalizacijski jašek
in se z metlo na ramenih, od katere se cedi,
odpravi za poslopje veleposlaništva.

Tam pa – nešteto pikapolonic, velikih, srednje velikih in majhnih,
ki so prekrile pločnik, medtem ko jim z zgornjega okna nek otrok
pridušeno kriči: »Poletite, zbežite proč!«

Pikapolonice vse zbegane
ne vedo, da je ironija vedno lahko
večja od življenja,

da je njih, begunce iz Sirije,
tihotavec s tovornjaka vrgel
prav za sirskim veleposlaništvom
in zdaj kot v tihožitju stojijo pred čistilcem,
ki ve, da jih bo svet pomendral,
tudi če jih on vse reši.
Vseeno jih z metlo podi navzdol, proti progi,
onkraj še ene meje.
Življenje se redči, smrt se gosti.
Reče si, da se v tej četrti nikoli ne bo zdanilo.
Iz zgodovine z notranjim krvavenjem,
vedno prideš ven s pomodreliimi rokami,
in naj metlo še tako treseš za hrbtom
je težja tudi od prihodnosti novorojenca.

Prevedel Aleš Mustar

Objavljeno 4. 12. 2015

Bojan Meserko

***

V divjem metežu življenja
divjam
nespodobno pogledujem okoli sebe
in
se odzivam na spremembe ki mi niso po godu
na silo
me hoče nekdo spremenit v svojem
imenu
katerega ne poznam
tam nekoga moti preveč blaga
spet drugod premalo tkanine
mimo gledajo oči prestrašene
kolone množic
pohajkujem
preko pogleda bežim
v upanju da
ubežim
postopam
skoraj brezskrbno
apatija
vojna mol
razdor dur
homocrescendosapiens
piano
molto piano
je bene molto

Objavljeno 5. 12 .2015

Dani Bedrač

Večernica

Na mrzlih tleh ujetih ur
umirajo koraki.
Mesec pase svoj obraz
v tolmunih med oblaki.

A tih nemir ugaslih ust
na dnu oči počiva.
In zdi se, kot da je nebo
besede lačna njiva.

Čas ni kriv za črne pesmi,
vest bogov je čista!
Le duh pestuje na kolenih
svojega Mefista.

Objavljeno 7. 12. 2015

Darija Žilić

Dah

Vdihni in pusti, da se sence ivja in gomoljev
povzpnejo in razprejo tvoje notranje vrtove.
In srce, ki je leta zbiralo grenkobo,
naj si Spočije pod blagim dotikom
nekogaršnje umirjene roke.

Prevedla Tatjana Jamnik

Objavljeno 8. 12. 2015

Andrej Kopač

Revolucija predavanja mrtvim telesom

Ležim.

A nočem, da obležim.

Nočem biti več ujeti duh v životcu,
životcu brez rok in nog,
nema usta v daru nagovora k bližini,
slepe oči v daru videnja ljubezni,
gluha ušesa v invenciji trenutka.

Ne dotikam se več kože,
dotikam se čiste polti stvarjenja.

Ne dotikam se več las,
dotikam se polnozrnate misli.

Ne gledam več prekrasnih modrih oči,
upam si videti brezmejne razsežnosti
dvojega v enem.

Ne občujem in ne ljubim.

Živim ljubezen.

Objavljeno 9. 12. 2015

Ivo Frbžar

Mrtve sanje

Globoko ležim
V objemu mraka.
Ne daje več odseva
Luč, ki jo držim
V dlaneh, niti ne odmeva
Glas, ki sem ga nosil
V svojih strasteh.
Nisem več isti.
Le redki prisluhnejo
In vse več jih hodi mimo.
Nisem več isti.
Oči so mi izsušili
Mimoidoči, ki se vračajo
Iz svojih odhodov.
Ne daje več svetlobe ogenj
S katerim sem polnil svoj dom,
Ob katerem sem grel
Svoje telo.
Nisem več isti.
Vse več jih hodi mimo ...
Jaz pa sem si naredil
Svojo tišino v svoji cerkvi, ki
Polni moj novi dom.
Spim na dveh koncih.
Pokopan vmes.
Levim se.

Objavljeno 12. 12. 2015

Milan Novak

***

Za trenutek zaznavna
senca
neslišno smukne
skozi temo

Telo srne
ki se umika v samoto?
Utrip utrujenega očesa
ki varno pelje med stoki in kriki?
SLUTNJA
ki prihaja iz samote tavajoč?

Če je srna
so njena ušesa že daleč
globoko v podrasti
Če je drget očesa
za trenutek zaprem veke
in dovolim solzam
ogreti zrkla

Če je slutnja
potem te objemam
duša preplašena
oglušela od poka
in ti kažem pot
a sam ostajam
ker vas je še več

Vaša telesa so
razmesarjena in razbrizgana
visijo s ploščic
na stenah podzemne
s kovinskih okvirjev
raztreščeni oken
z marmornih stebrov svetišč
Vaša telesa so scefrana
kot nežni lampijoni
padajo v morje

Ker vas je še več
veliko več
presenečenih prestrašenih
jaz ostajam
in svetim naprej

Objavljeno 13. 12. 2015

Mensur Čatić

Je Beatrice tukaj

oprostite ker kličem
tako pozno
(toda pravkar sem odkril
največjo skrivnost neba
in nekemu bi jo rad povedal
spomladi je brezpredmetno peti

o živobarvnih ulicah:
Dante je moral pokazati
da pozna vsak krog
tega in onega sveta
da bi mi razumeli
kako je pravzaprav vse tukaj

na istem mestu
in pekel in raj

razlika je samo v tem ...)

ali je Beatrice tukaj

Prevedla Senada Smajić

Objavljeno 13. 12. 2015

Jana Kolarič

Četrť milijona, sonet

Četrť mil'jona src je šlo čez Kuro,
src, polnih hrepenenja, domotožja,
želečih si samo svet brez orožja,
kjer mesta ni za zlobo in torturo.

Kurjáne razdelila so na dvoje:
čutili eni z njimi so sočutje,
poskusili jim zboljšati počutje ...,
a drugi mleli le strahove svoje,

se zgražali, zakaj ne grejo v boje,
obsojali, ker »šli so v avanturo«,
postavljali ovire in ograje ...

Četrť mil'jona src je šlo čez Kuro,
četrť mil'jona src že proč odšlo je ...
Odšli so proč, gotovo v boljše kraje.

Objavljeno 14. 12. 2015

Helena Zemljič

•

ne.beri.vejic.ker.jih.ni.neznanec.
mimoidoči.ki.hribe.presnavlja.
v.nekaj.tekočega.skoraj.centrifugalnega.
ne.joči.ljubi.ti.ki.ne.plešeš.po.taktu.dežja.
ker.si.sam.takt.si.oglušeli.prst.ki.se.
poskuša.prebiti.skozi.maternico.zvokov.
globoko.dihaj.beleži.premike.in.jih
pusti.ležati.neprebavljene.ne.postav(lj)aj.
vejic.pik.in.mrčesa.v.zenice.je.že.temno.tam.
kjer.se.ljubijo.medvedi.ljubi.poj.z.vmesnimi.
vdihi.s.tistim.kar.je.ostalo.ali.mogoče.
noče.ostati.celo.nisi.cel.neznanec.tukaj.
te.ni.ne.beri.ljubi.si.odsek.
mrtvega.brezna.poln.zlizanih.
spominov.ne.beri.ljubi.ne.beri
gospod.

Objavljeno 15. 12. 2015

Anja Grmovšek

Kljubovanje

Zašepetati neizrekljivo besedo
in ostati hladen kot dekletova
stopala, ko se na nedeljsko popoldne
privije ob tvoje goreče telo.

Ujeti neulovljivo priložnost
in ostati miren kot sramežljiv
otrok, ki na šolski predstavi
zadržano deklamira pesem.

Ljubiti osebo, ki te ne ljubi
in ostati pokončen kot drevo,
ki ga niti najhujši vihar ne more
podreti na tla.

Biti del sveta, v katerem si tujec,
a uživati ob misli na to,
da te nihče ne pozna.

Objavljeno 23. 12. 2015

Po Barju

V sinje modri majjici,
ki močno vpija človeški pot,
po Ljubljanskem barju
poganjam ostarelo športno kolo.
Nasproti mi prihajajo ljudje z otroki,
ljudje s psi,
samski ljudje,
osamljeni ljudje,
srečni
pa tudi nesrečni.
Prevzame me barjanska melanholija.
Od nje mi gredo dlake pokonci.
Toda kljub nebeško modri, pot vpijajoči majjici
me napade roj tropskih komarjev,
ki bliskovito prekine moje občutenje.
Njihovi piki so precej neprijetnejši
od pikov avtohtonih.
Verjetno jih privlači tudi barva moje majice,
ne samo znoj.
Tam, od koder prihajajo, je svet dosti bolj pisan.
A je le njim uspelo priti do tu,
zaradi čisto drobcenih teles.
Človeška telesa nimajo te sreče.
Bo Sredozemsko morje spet kdaj tako sinje,
potem ko je pogoltnilo toliko begunskih trupel?
Ob tej misli se z mene kot hudournik
ulije pot.

Danes sem podpisal peticijo
za pomoč migrantom
ob prihodu v Evropo.
Je to samo kaplja v morje?

Objavljeno 23. 12. 2015

Željko Perović

Šepet

v devet krat devet
je devet sonc
in devet senc, devet
ognjev v Fluidu
v javorovem vrtu
raztaplja devet
esenc, vsaka kaplja
je drget, vsaka
v devet, vsaka šepet,
daj, daj, tu in zdaj,
v jutranjih korakih,
v lužah, v devetih,
v devet krat devet
te rosi poletje,
vsaka kaplja drget,
vsaka šepet – zdaj,
zdaj se daj

Objavljeno 24. 12. 2015

Miriam Drev

Uspavanka

Otrok, drobtinica,
zaspi.

Novo tisočletje je
in novo štetje;
toda gibčna
resoplavutarica iz davnin,
glej, zamežika v mavrici
tvojih šarenic.

V sen so potonile
purpurne sončne ptice,
in vendar spet
iz nočne preje v svit
bo zazvenelo
feniksovo petje.

Črna klobka pravljic
se kotali, premika,
a se do konca
nikdâr ne odvrti.

Objavljeno 27. 12. 2015

Alenka Zorman

***

Samo to
mi dovoli,
da sem
kepica snega
odvržen papirček
asfaltna razpoka
pohojen list
steber ulične svetilke
napis na strehi
prazna klopca
na postaji,
ko se boš
peljal mimo.
Samo to
mi dovoli,
da sem.

Objavljeno 28. 12. 2015

Borut Gombač

V žarečem

Osnutek česa so begave oblike
nedokončane slike v žarečem okvirju očesa?

Objavljeno 4. 1. 2016

Milan Vincetič

De Brache

Kradoma se dela svet
iz niča in ničesar
in bog je mutasti vseved
ki brklja od zmeraj

ker podnevi se podre
kar ponoči zraste

v moj premili zvezdogled
kot nedoločna pika
ki je sramno najbolj tu
ko se dlje odmika

Objavljeno 6. 1. 2016

Mateja J. Hočevar

Zbirka

Jesenska potovanja.
Okoli gležnjev verižica utrinkov,
odtisov poti in napora.
Bila sem prepričana,
da v spominu ohranim
vse velike slike.
Zataknejo se samo
malenkostni fragmenti.

Barva ulične fasade.
Napis na pepelniku
v hotelski veži.
Packa na klopi postaje.
Tvoje uho, ki je potovalo
zmeraj na moji levi.
Tam v višini klobukov.
Ali slišiš kaj več,
ker si višje?

Pogled na odprte sandale
mojih stopal.
Tudi to je v spominu.
Svetlo moder lak
na nohtih.
Hecno, kot kraki žabe
v kakšni prijazni pravljici.
In želja, ja.
Želja po življenju.

Z jutrom sem jo napletla.
Trde postelje
različnih narodnosti.
In okna – simboli kultur.
To je bolje od zajtrka.

Na steno ob vzglavju
z dlanjo odtisnem ...
Maroko.

Objavljeno 7. 1. 2016

Marjanca Kočvar

Ne-bližine

En tak večer, ko se lomijo kopja in cedi med,
sklepi vreščijo kot ranjene veverice.
Vsa imena sem pomešala (kot Ifigenija drevesa).
Zebe me, ker raste Luna
in je več kamenja na nebu. Včasih so poti,
po katerih hodim, preširoke, in je,
kot bi hodila po reki in butala z enega na drugi breg.

Jutri bi bilo dobro splavati
in narediti križ čez vse bližine,
ki so se sprijele do krvi, izprati DNK,
se napiti izvira, poljubiti ribo iz pramorja
in se brezglavo razcveteti v dekle iz zvezd,
kar sem nekoč že bila.

Objavljeno 9. 1. 2016

Dotikava se neba

Dotikava se neba,
pa kaj zato,
če morava
stati na konicah prstov
in tičati v baletnih copatih,
tako in tako vsi vedo,
da sva geja.
Tega ne tlačiva
v zaprašene skrinje
in tudi ne razkazujeva
na raznih paradah,
preprosto sva midva.
Včasih ob dolgih večerih
polniva vzglavnike
s človeško omejenostjo
in z drobnimi biseri,
ki tiščijo.
Slehernika sva,
saj tudi po nama dežijo
osule lati pomladi,
saj tudi med nama kroži
vonj zažganih poletnih polj,
saj tudi pod nama hromi
kupček listja jeseni,
saj se tudi na naju kosmiči
neskončni zimski čas.

Dotikava se neba,
da pozabiva
kako majhna sva.

Objavljeno 12. 1. 2016

Zlatko Kraljič

Izgubil sem čredo

izgubil sem čredo, s katero sem hodil,
recitiram in hrbet je obrnjen
k fasadi gostilne,
kjer pišem in pijem
v špricarjevi sopari,
izgubil sem čredo
(televizija s pomijami umiva naše telečje oči),
avto me je posebej pozval,
naj se zapeljem po
zaledeneli cesti
iskat pesniške kapnike,
amaterske recitatorje,
izgubil sem čredo
(mladina brca in joče iz pleníc svojih
ilustriranih revij)
pred fasado gostilne,
svojo čredo iščem
v gosti špricarjevi sopari,
volke za
napad

Objavljeno 13. 1. 2016

Katja Gorečan

Za zaznamovana dekleta, ki so razmišljala o samomoru

Če me najdeš in jaz tebe najdem/
ti obljubim/ bom ostala pri tebi/
ko ne boš mogel spati.

Takrat se bom dvignila nad demone/ črne sence/
/bodo krožile nad najinimi telesi.
Ker zdaj vem, da so to samo sence.

Obljubim ti/ ne bom odšla stran, ko se bom počutila
grdo/ umazano/ debelo/ gnilo/ plesnivo/
manjvredno življenja/ če boš videl moje oči/
bodo napolnjene s strahom/
obljubi/ me ne boš obsojal
in zaničeval, ampak razumel/ se bojim.

Ko bom v kosteh in izžeta
/hambre del alma/
ko bo moj obraz izginjal/
ne boš videl v meni ničesar več/
zamenjala dan z nočjo/ tavalala po gozdu/
se bodo vsi posmehovali in
te bodo vsi svarili/ da
zbeži!/ zbeži!

Takrat ostani.
Kostem boš dal meso.

Če me najdeš/ jaz tebe najdem/ se potem še srečava/
vem sedaj/ če ne živim tako kot živiš ti/ ne pomeni/
da živim narobe/ da ti živiš narobe.

Pomeni, da živiva tako kot vsak zase znava.

In ko bodo prišle /las muertes grandotas/
te bom držala za roko/ ti boš držal mene/
takrat naju ne bo ničesar več strah.

Spustila se bova kot dve kaplji v ocean.

Objavljeno 14. 1. 2016

Milan Šelj

***

V paniki prisluškujem laježu psov in sikanju hitrih stopinj, ki odskakujejo od suhih trav in preperelega dračja. Glasovi se počasi oddaljijo. V omotici se otrpel grejem ob telesu, ki mi varuje hrbet, in za trenutek ne vem, komu pripadam. Njegovi usločeni roki, ki trzne na mojem golem trebuhu? Ali obljubi počitka na begu pred zasledovalci?

Objavljeno 16. 1. 2016

Nina Medved

***

Ves svet gori zate, Sara Mejal.
Ves svet gori zate, ko se spravljaš spat,
zaradi strahu pred temo ti puščamo luč prižgano
v majhnem globusu na nočni omarici,
ki si ga nemara dobila za rojstni dan,
božič, zajčka.

Ves svet gori zate, Sara Mejal.
Njegove reke se bistro svetijo
nad toplo svetlobo žarnice,
njegova morja valujejo, ko se majhen globus
vrti okoli svoje osi,
tik poleg tvoje glave, ki težka od zaspanosti
premleva dogodke dneva.
Danes si šla s prstom preko vseh celin skoraj istočasno,
tvoj kazalec je bil potni list za vstop v vse pokrajine sveta, ko je
krožil: Evropa, Rusija, Kitajska, Severna Amerika, Južna Amerika,
glej,
tam doli je še bela Antarktika, ki je že dolgo nihče ni pobožal
s potovalnim kazalcem,
pa vsa ta majhna otočja, ki se bočijo iz morja
kot napihnjeni trebuh kitov.

Ves svet gori zate, Sara Mejal.
Ta večer in naslednji,
vse dokler ne boš dovolj velika, da bo luč domišljije
le še brlela in bodo z njo izginili tudi strahovi.
A zdaj zasp. Vse do jutra se nimaš česa bati
in oči in mamica sta v sosednji sobi.

Indijanci, Kitajci s poševnimi očmi,
Eskimi in Francozi z baretkami,
vsi bojo potrpežljivo čakali na
tvoj kazalec, da jih znova obišče.
Zato le zaspi, Sara Mejal ... Zaspi ...

Objavljeno 18. 1. 2016

Dhyan Dejan Cirkvenčič

Sam sem

sam sem
za to zaveso
zavestno zamaknjen

svilene kaplje pravljic me
živijo
kožasto rožo

Objavljeno 19. 1. 2016

Niels Hav

Ne povečujmo vonja po strahu

Zakaj tako grobo porivate drug drugega
v avtobusu. Zima je že sama po sebi
dovolj grozna.

Kaj vemo o dobrem
in zlu? Ne povečujmo
vonja po strahu.

Večina ljudi zelo pazi, kako se vede
v življenju,
in tisti, ki vsako jutro pristane, da bo
zgodaj vstal, zasluži spoštovanje.

Prevedel Peter Semolič

Objavljeno 20. 1. 2016

Marko Kravos

***

Voda brez naklona
postane morna mlaka,

voda je rada v reki,
blagor ji v reki.

Curek vode je lep,
ker je sočuten do žejnih.

Objavljeno 22. 1. 2016

Aleš Jelenko

Beg(unci)

Naša podoba je zaplavala po (pra)zgodovinskem tiru. Drseli smo in drseli. In padli. Izpit ni opravljen. Iz oblakov kričimo obglodane besede, namočene v med. Zdaj so sijoče, zlate in ... precej sladke.

Strukturiramo se v predale; v tiste zgoraj in tiste spodaj. Ker so zgornji nabito polni, smo morali kupiti novo omaro. Sedaj se počutimo primerni

za evropsko držo. Valjamo se v lastnem blatu, se spakujemo in na sosedov dovoz izlivamo gnus.

Ker to ni dovolj, iščemo tujce. Pravzaprav – iščemo sebe.

Objavljeno 23. 1. 2016

Vinko Möderndorfer

Ona

pa kaj potem če ni bilo zavito v zlat papir
če ni imelo roza mašnice in drobnih srčkov
v vodnem tisku na vizitki
pa kaj potem če je smrdelo po švicu po kislem
če je srbelo in skelelo in je mogoče bilo tudi
malo zadušljivo kot pri davljenju
bolečina je dobila ime in besede drugačen pomen
če boš moja če boš dala noge narazen
če boš kot pribito
pa kaj potem pa kaj potem če je bila ura
čas za izgubo telesa razuma pa tudi hlačke
so nekje ostale padle nekam zadaj
za stranico postelje kaj vem
pa kaj potem če ne vem kaj je bilo na televiziji
nekakšen program nekakšna napoved vremena
glasba ob petkih zvečer harmonika kislo vino
zadah prazne besede ki ni obljuba
in poročila novice zgodbe da je konec da je konec
zapisan že na koži že v hiši na stopnišču
v postelji kjer sta z ženo naredila otroka
in je zdaj v bolnici na golniku štirinajst dni
otrok pa pri njenih starših
niti tega mi ne poveš je fantek ali punčka
kaj potem kaj potem
če je nekje vojna v telesu bolečina
v udih pijanost večera in potem taksi za domov
ker se moraš naspati pred jutrišnjim dnevom

pa kaj potem če sem če me ni če se odcepljajo atomi
države pokrajine če so tanki če so če so
pa kaj potem če je vse skupaj samo navadna
izguba nedolžnosti

Objavljeno 26. 1. 2016

Klemen Jelinčič Boeta

***

Mehko odpri svoje ponjave,
da me toplega vzameš na kožo,
ko s tišinami jadrava ob jutru
in na svojem dahu tvojo prisotnost začutim.

Objavljeno 3. 2. 2016

Milan Žniderič

***

predstavljam si
da sem pesem
in sem pesem
razlomljen na besede
raztrgan na verze
brez ločil
prepoznaven
le ob vsakem prehodu
v komaj zaznavnem
trenutku
med začetkom
in koncem
kjer pogreznjen v tišino
ponovno dosežem
dno

(ne
ne morem
živeti
s prevaro

ko noč pade
na belino
izbriše
pesem)

Objavljeno 6. 2. 2016

Miloš Biedrzycki

Čigava pesem je to

Čigava pesem je to? No, naša, šopska, to vemo.
Ampak ali bi lahko to bila, recimo, šipska pesem?
O, to pa ne. Šipci nimajo nobene kulture.
Kaj pa šapska? Šepska? Ni govora.
To pesem so si izmislili Šopci, to je najlepša pesem.
Kaj pa, če bi rekla, da sem slišala Šipce, Šepce in Šapce,
kako prepevajo to isto melodijo? Ukradli so jo nam, Šopcem, seveda,
seme tatinsko. Kaj pa, če bi rekla, da profesor muzikologije
sodi, da je to škotska koračnica, ki se je med krimsko vojno
preko Turčije pritepla v vse te lepe krajine?
Ti se pa pazi, veš? Vsem Turkom bi bilo treba prerezati grla.
Tako kot Šipcem, Šepcem, Šapcem in Šopcem. A, ne, Šopci smo mi.
Itak.

Prevedla Katarina Šalamun Biedrzycka in avtor

Objavljeno 7. 2. 2016

Jerzy Illg

***

Zjutraj je rosa na vrtu mrzla,
kristalčki zraka prebadajo pljuča.
Pegatke sosedov so zagnale preplah.
Temni oblaki bodo čez hip prekrili sonce.

Dim se dviga s poljane
na nasprotnem pobočju.
Zadnji metulj je zablodil
v ta novembrski skriti kraj.

Naredim si močen čaj,
lonček me peče v premrle prstne blazinice.
Še vedno sem tu,
začuden nad tem, kaj prihaja nadme.

Prevedla Katarina Šalamun Biedrzycka

Objavljeno 8. 2. 2016

Tadeja Logar

Zimovanje

ljubim te v barvah temno zelene smreke
z dolgimi rokavi potegnjenimi čez prste nama delam zavetje
in morda ti počneš isto na drugi strani gozda
sklanjava se pod veje obtežene z lanskim snegom
da bi stopila led si s stopal in se segrela
si pojeva kdaj pa kdaj pesmi na zimovanju
čakava se naskrivaj in buljiva v peščene ure
po katerih se cedijo vprašanja
tudi gozdne živali si
kdaj povsem ogulijo šape
preden oprezne najdejo zavetja
svojim dvomom
in svojim strahovom stopijo na prste,
ko so tla dovolj zelena
pa si okrog vratu obesijo
zlate začetnice izbrancev
in plešejo sredi temno zelenih jas
morda se tako na toplih travah
zavezanih oči še midva najdeva
kot lovca na zaklad vsak s svojim zemljevidom
butneva drug v drugega
in oznaniva v piščali, da je pomlad

Objavljeno 9. 2. 2016

Franjo Frančič

Novi Sad

V apartmajih Stojić se že sredi dopoldneva opotekajo pijani Škoti,
zunaj je krepko pod minusom in košava neusmiljeno brije,
bradati puščavniški pesnik trosi laži za marmorno mizo lokala Atene,
na mizi leži obesek za avtomobilske ključe, volvo,
ona ga čaka,
veš, več kot tri leta nisem dala moškemu, dala, dala, odmeva,
množice policajev v čeladah in oklepih,
plapolajo rdeče in črno – bele zastave,
golobja pesnica, ki skrivaj obožuje nacionaliste ima sveže oprane lase,
ne vem, reče, mar prijateljski objem ni dovolj,
pravoslavna maša, padajo trupla, na tleh ležijo,
pokrijejo si glave z rokami,
njen pomečkani obraz, počasne, pijanske kretnje,
vrnila se je iz Bruck der Mura, kjer pazi na dementno Avstrijko,
pleše s povešenimi dojkami,
niti ne opazi, kdaj se on vrne, obrne jo na bok,
skoraj strga hlačke z nje,
njene misli tam nekje v desetem nadstropju obmorskega mesta Varne,
zaman je, zaman.

Objavljeno 12. 2. 2016

Juš Škraban

***

bodeča žica cefra drobovje.
ustvarja tebe, ustvarja mene
in nato še sebe. zgodovina
se ponavlja v istem mestu
od koder so izginili vsi borovci.
ostalo je le preveč mej
da bi se lahko dosegla.
ustvarjajo se iz megle
nedokončanih kosil in pomanjkanja besed.
koliko napora sva zmožna, koliko željna
za dolgo pot v novi dom?
cilj se ves čas prerazporeja.
to je njegov cilj in vedno tudi naš
da sproti ugotavljamo nove
začetne točke in nadaljnje smeri.
še je nekje zelenje in v globini trebuha
vselej brbota gladina morja.

Objavljeno 12. 2. 2016

Jadviga Malina

Dva salta

Kuna dviguje streho ob treh zjutraj
in kot v Peterčkovi pesmici
bo uro pozneje »mogoče sen prišel«
ampak zaenkrat je ona še vedno na podstrešju
ti z baterijo
moje noge na ograji
sin iz sobe zraven sprašuje kaj ropota
»spi sinko spi ropot kot ljudje
se začne in potem utihne«
kuna pa mirno salto dva salta
kolikor hoče

Prevedla Katarina Šalamun Biedrzycka

Objavljeno 14. 2. 2016

Sara Špelec

***

Srce me reže
na sekunde
ure
dneve
leta
in me zareže
v večnost.

Objavljeno 15. 2. 2016

Lidija Polak

Labirint

dovolj je da greš in prideš medtem ko se bodo lastovke ženile pod
korcem ti pripravim gnezdo
kjer
nebo ne bo odsekano padlo
ko bodo dolge kolone nestrpnih ljudi brzele med odseki ljubljane in
kopro med kranjem in
jesenicami se bom umirila v krošnji nad prašnatim kolovozom pod
katerim vozijo mirne
vpregne kmetov seno da sveže postiljajo svoje domove
višje od česarkoli
da natočim dež za požirke poletij da zeleno steklenico začepim s pluto
ki ne potone v
neobvladljivem breznu strahu
dovolj je da greš in prideš da me objameš utrgaš podržiš na dlani in
srkaš z očmi dokler ne
izhlapim zadnjega hlapa in izginem v labirintu žil kot kaplja živahne
krvi ki se drgne obte
da ne ostaneva obešena
na mehkih konicah želja s katerih kaplja tinta svoj moder konec
dovolj je da greš ker le tako boš lahko prišel v pravi čas pravočasno
da pobereva komete in jih vrneva

Objavljeno 16. 2. 2016

Tatjana Pregl Kobe

Najprej pride strah

»V prostoru hiše
tvoje duše vse
lebdi in drsi«

1

Vonj po koncu
sveta se širi
iz zvite kovine

na tvoji obleki
: žalost in jeza
na tvojih rokah

: pred očmi pleza
popačena slika strahu
: po hrbtu mrazi

2

Bliže ko si
smrti slajša sta
ti vsak trenutek

in vsak vdih
: najprej pride strah
in drobna misel

da ima vse
v življenju smisel
: in nato preplah

3

V prostoru hiše
tvoje duše vse
lebdi in drsi

ko se preлива
v dimnih mrčih
: dreveni v točko

spoja in ločitve
na mreži utripa
v sivozelenih krčih

4

V ekran misli
so zaprte figure
s katerimi razpolagaš

: vklopiš in izklopiš
: le podobe izven
lahko karkoli vidijo

druge samo gledajo
z zaslona in
ne zaznavajo ničesar

5

V vročici vizije
zgoreva elementarna strast
v znova oživljeno

stanje nočnih môr
: blago in tiho
se zdaj razliva

vihravo vročičen tok
ko odpoljublja okus
lebdenja jutranjih zor

6

Naplavine raznobarvnih odtenkov
v evforični nasladi
obujene v zvenenju

izslikane notranjščine slike
: ritmično razčlenjena celota
izginja v grotesknost

abstraktnega obzorja in
v mreže spomina
lovi slast utopije

7

Nastajajo popačene podobe
ki kot prividi
utripajo s slojevitostjo

mračno prežarjene svetlobe
: veslanje iz primeža
vsakdanjosti te vselej

odnese nazaj : izogibaš
se slikam otroštva
in lagodju prispodobe

8

V očeh peče
in nekaj časa
strmiš v prazno

: pomirjujoč violinski koncert
uteleša tvoje sanje
: niz mavričnih obokov

razvejan preko potokov
in dreves s
teboj deli spoznanje

9

Iz pepela razkošnih
drevesnih krošenj in
lanske suhe trave

se dvigaš kot
feniks: iz pogorišča
letiš v nebo

in ti je
lepo: ker nič
zares ne umre

Objavljeno 17. 2. 2016

Alenka Kveder

Beg v neznano

izvedla si obrat
čeprav so bili vsi
proti soncu ne uspeš
gledati besede so tam
zaradi zvena in ne
pomena ne razkrivaš
dlan dojko sebe
daješ preveč
strženov si že
izdolbla dolbeš v nedogled
ustvarjaš praznino

(zmagala je skrivnost
in ni več
časa ki bi ga odvrгла
na izpraznjene ulice)

še vedno se čudiš
prepričuješ se da te to
ohranja mlado verjetno
pa gre le za naivnost
zablodam posejanim
na obronkih
ukrivljenih dimenzij
šepajoč v sebi lastno
bolečino in si domišljaš
da zmoreš začeti
znova

Objavljeno 18. 2. 2016

Alja Adam

Hiša strahov

*»Dobro je imeti korenine,
dokler jih lahko nosiš s seboj.«
(Gertrude Stein)*

Nervozno pogledujem skozi okno.
Rumena jutranja svetloba nenadoma izgine,
kot da so ptice zdrsnile
prek nevidnega stikala na nebu
in ugasnile luč.

Kako nevidno narediti vidno,
se upreti sistemu, ki nas potiska v temo?
Pravijo, da smo izgubljena generacija.
Ker vsak dan nekdo ostane brez dela,
se selimo v tuja mesta, da bi preživel,

in poskušamo ohraniti svobodo,
tako da nosimo svoje korenine s seboj.
A korenine pogosto zamenjujemo
z debli, listjem in vejami,
zato smo telo iztrgali iz zemlje,
postalo je breztežno kot molekule zraka,
kot kemijske enačbe,
ki smo se jih v šoli
učili na pamet.

Ker nas niso peljali v gozd
in nam niso pokazali,
kako položiti dlan vetru na hrbet,

kako uloviti zvoke narave,
se prižeti k lubju dreves.

Pravijo, da moramo
vso razsežnost svojega bivanja
posrkati v možgane, v dolge verige tkiv,
nabrekle celice zgodovinskega spomina,
v katerih se razmnožuje strah.
»Mislim, torej sem?«

Ali raje dopustim koži, da odpre pore?
Da pod veke zdrsnejo zadovoljni obrazi otrok,
ki se v kleti brunarice sredi travnika
igrajo hišo strahov,
in se naselim v dotik dlani,
v pregib prepletenih prstov,
ko me deklica prime za roko
in pelje po stopnicah navzdol,
kjer razposajeno zakričim
in s svojim glasom zapolnim reže v steni.

Objavljeno 20. 2. 2016

Brane Mozetič

***

vlečem se po dolgih praznih hodnikih, pustih, da me bolijo noge, roke od tovora. vse do velike bele dvorane, posvečenega vstopa v posvečeno državo. vrsta je dolga, desetkrat zavita, nadzorniki so strogi, vprašanja resna, sami mali svetovni policaji. zdi se mi, da so vsi američani taki. že v vrtcu se sklanjajo nad svetovnim zemljevidom, predstavljajo tanke, usmerjajo rakete. tudi če bi bil vsak teden na meji, bi me vsak teden fotografirali, mi vsak teden vzeli odtise desetih prstov. le kam se zgublajo? tja kot prazne besede svobode. krevsam naprej, večni potencialni sovražnik, tu in tam, že pred desetletji in še vedno. nekoč so nas učili, da je treba biti nenehno na preži pred sovragom. naučili smo se le, da jih sedaj sami volimo, da sami postajamo taki, da se kot američani dvigamo v nebo ter spuščamo bombe. morda nekoč pride do napake in zrušimo lastna mesta. morda se odpre zemlja in nas pogoltne. zbiramo se na cesti in protestiramo proti vojni. hinavci, mi, ki smo sami zanjo glasovali.

Objavljeno 27. 2. 2016

Tukaj

Vreme je angleško in to mi je všeč. Po Fužinah še
Kodeljevo. Fužinske poti ob Ljubljani so me, bogvezakaj,
parkrat spomnile na Oxford, tako kot me je
Camden spominjal na Nizozemsko.
Povsod mah, povsod temne žive meje. Veter, ki vedno
prihaja naproti. Ki pristriže poti. Kakšne
meje neki. Majski oktober. Čprav je skoraj božič. Tropical Iceland.
In srečala sem trop mušic. Ta temperatura mi paše.
Sveže je. Vozičkam, nabiram Javerkin spanec,
pišem sms-e izgubljenim prijateljem, pišem pesem kot osnutek.
V mislih objemam ves svet, moje srce je kot zemlja, to mi
paše. Se zahvaljevati za običajno prijaznost, za dež in sonce,
za meglo in sneg, roke in noge,
vse to tako paše. In vse te barve, ki pašejo skupaj. V naravi ni kiča.
Ljubljana in jesensko ločje, debela zamolkle, umirjene
barve. Mater ma stvarnik okus. In mi smo vsi
stvarniki. Božanski, tudi ko si kopljemo
skrbi in jih čuvamo z jezo. Zrak pravi ljubezen,
pravi si svobodna, pravi diši mi.
Pravi, tukaj si,
vzemi to in deli.

Objavljeno 28. 2. 2016

Kaiia Bonča

Bolezen

Kakšen vonj ima bolezen?
Ko se plazi skozi špranje
doma po nemirne sanje.
Kakšen vonj ima bolezen?

Ko na stene, čiste – bele
z mirno roko riše plesen
tiho čaka, da uveneš ...
Haljo smrti si odeneš
in nasmeh vse bolj resen
skril bo upe – že uvele.

Kakšno bit ima bolezen?
Kakor barka zvesto plove
čez nemirnih duš vetrove.
Kakšno bit ima bolezen?

Kakor ostra britev reže
plitve brazde čez lupino,
brez predaha, dokler plaha
ne obstane – sred' zamaha
in se skrije za črnino
v objem mrliške veže.

Kakšen glas ima bolezen?
Med grobovi tiho brije
hladen veter – solze skrije.
Kakšen glas ima bolezen?

Objavljeno 2. 3. 2016

Andreja Malta

Mir

Prihajajo praznična jutra,
okrašena z ožarjenimi
obrazi mnogih ljudi ...
Božji otroci, poveličane radosti polni,
hitijo v svetišča,
k molitvi, k Najvišjemu, svojemu:
»Bog, blagoslovi nas in od hudega nas brani.
Amen.«

Zaslepljeni v zlaganem
blišču prazničnih dni,
prepolnih miz,
omamljeni z rdečo tekočino,
ne zavedajoč se lastne minljivosti,
se bodo, ob zahodu sonca,
spremenili v utrujena,
izčrpana bitja,
ki se končno zavedo,
da ni vse to tako prekrasno, lepo
in veselo ...
Ob odhodu na počitek
bodo v krču strahu spet,
do novega, povsem navadnega dneva,
njihova usta šepetala:
»Bog, blagoslovi nas in od hudega nas brani.
Amen.«

In ko zaziblje jih sen, bodo
zavezani s svojimi puhastimi nitmi
končno prispeli tja,
kjer vlada tišina,

kjer ni lažnih obljub,
nasmehov, hudobnih namer.
Občutili bodo samo ...
Blaženi mir.

Objavljeno 3. 3. 2016

Snežana Stojčevska

Pod nulo

Nizek nivo – pod nulo,
okrogla nula me je kot obroč stisnila za grlo.
Tesno je.

Mesto je premajhno za naziv metropole,
a tako mu rečemo, ker mu noben drug ne more.
Tu je veliko le malomeščanstvo
in predsodki.

Dve košari oblačil za pranje,
na eni nalepka – BELO, na drugi – ČRNO.
Vržejo te na kup po barvi,
ne da bi videli kakšen si v resnici, v bistvu.

Zelo površno, ampak tako je ...
preden pomežikneš, imaš že etiketo na čelu.
Niti slučajno ne razmišljaj preveč,
vrzi v košaro – ČRNO
in vklopi stroj, ko bo poceni tok,
morda ti bo opral vest.

Testi življenja niso vedno na papirju,
v pisani formi.
Na koncu je spet vse črno na belem,
nikoli sivo.
Ščurek v kopalnici panično bega.
Nimam moči, da ga počim.

Utrujena sem in žal mi je.
Razumem ga,
vem kako je biti poteptan.

Prevedla Lara Mihovilović

Objavljeno 5. 3. 2016

Jure Bagon

Nevidni – neslišni

Kamen ob kamen ob kamen / pralom
Vsaka stran se obrača v svojo smer neba
Neopredeljen dotik še nepoznane stvari
Popolnoma naraven
Sintetika
Metafora
Jezus

Kres
Kamen na kamen na kamen / prazid
Ovalen kot epilepsija
Potreba po pisanju
Dve gorišči
Pol-
Je

Talenti / prag
Bananovec – pisanje na olupke
Obsedenost z resnico, filozofija, Hirošima
Goreči govoreči grm, krn
Planina Nova zel
Shizotip :
Pastir –

Objavljeno 5. 3. 2016

Kristina Kočan

ruševine

vrata so se snela z okov in ni več oken
zrak je vedno svež prijeten
natančna in nepričakovana lepota
je lahko v taki hiši v poševnem drevesu
morda murva ali lipa ali oreh
ta lepota ni za nič in za
nikogar prameni svetlobe božajo
tistega ki vstopa ob jutrih v sobe
prazne in tla sestavljena
iz vzorcev bršljana in plevela
natančna in nepričakovana svoboda
je lahko v taki hiši v tebi
mir

Objavljeno 8. 3. 2016

Martin Adam Stevens

Zjebanost

Zjeban otrok je zjebano mlad,
Zjeban pepelnik in zjeban jaz,
Zjebana rutina, pojdi na zjeban bus,
Zjeban smrad povzroči zjeban okus,
Zjebana kava in zjeban pogovor,
Zjebano vprašanje nato zjeban odgovor,
Zjebani nohti in zjeban lak,
Zjebanega klošarja zbije zjeban vlak,
Zjebana dekleta v zjebanem klubu,
Zjebano hrepenijo po zjebanem poljubu,
Zjeban tip in zjeban klobuk,
Zjebana narkomanka hoče zjeban fuk,
Zjeban delavec zjebano smrdi,
Na zjebani srajci zjebana kri,
V zjebani krvi se skriva zjeban obraz,
Za zjebanim obrazom pa zjeban jaz.

Objavljeno 9. 3. 2016

Ljubica Ribić

Rdeči maki

Nocoj so deževale klopotače
iz temačnih oblakov,
sejale strup po ulicah.
Nocoj so raztrgane rjuhe
plapolale pred bolnišnicami,
kamere si nataknile prisilne jopiče.
Nocoj so nepovabljeni
ponudili premirje,
midva sva pa molčala,
potopljena drug v drugega
iskala oporo.
Vzel si daljinca in skrival pogled,
ugasnil luč,
zagrnil zavese.
Nocoj so vreščali otroci
razparanega otroštva,
lajali psi potrganih vrvi.
Nocoj so hijene
vtaknile gobce v naša dvorišča
in zahtevale premirje.
Nocoj sva sanjala
jate ptic
objeta
pod belo rjuho z rdečimi maki.

Prevedel Marko Skok – Mezopotamsky

Objavljeno 12. 3. 2016

Jadranka Matić Zupančič

Krogi

Medčasje odprto, izročeno
lahkemu gibu,
prelahkemu za ta
pretočni čas.
Pelinova žena,
skrbno zavita
v svoje neprepoznavno srce,
stopa po izbrušeni poti.
Odmeva odmev
v kovinski notranjosti celic,
kot splašeno zrcalo.
Nič ne pomaga
natrenirana vsakdanjost
zaporednih sloves.
Zvečerilo se je,
dvigamo svetlobne meje
vzdolž izmuzljivega plena.

Objavljeno 12. 3. 2016

Novica Novaković

Zaupanje

Ne zaupam tistim, ki ne gledajo v oči, medtem ko se pogovarjajo, ki obljublajo velike spremembe, ki se vozijo s super dragimi avtomobili, ki imajo črno pod nohti, ne zaupam tistim, ki mehko stisnejo roko, ki nosijo zlate zapestnice, ki se ukvarjajo s politiko, ki so pretirano čisti, a jim vseeno smrdi iz riti, ne zaupam tistim, ki se oblačijo v Parizu, ki se dobrikajo in smehljajo, ki slepo verujejo v nekaj, česar ni, ki so prepolni samopomilovanja, ne zaupam tistim, ki poleti jadrajo na Azurni obali, pozimi pa smučajo v Švici, ki stalno pritrujejo ali ki stalno nasprotujejo, ki se brezobzirno vzpenjajo, ki jim je nerodno priznati, da masturbirajo, ne zaupam tistim, ki preveč govorijo, in tudi ne tistim, ki vedno molčijo, ne zaupam pijancem in tudi ne takim, ki nič ne pijejo, včasih ne zaupam niti samemu sebi, ker sem nestalen in spremenljiv, ker sem včasih kot zrak, včasih kot zemlja, včasih kot ogenj, včasih kot voda.

Objavljeno 15. 3. 2016

Sandi Kolenc

***

dosti je razmišljala o tistem, kar pride potem ...
nekako je vedela, da mrtvi nikoli ne ostanejo mrtvi ...
ko je pogledala okrog sebe, je videla, da se nikdar ne nehajo
oglašati ...
okrog sebe je vedno počistila vse nezaželeno ...
zabodla je v že tako slabo delujočo črpalko in uničila še zadnje atome
njegove prepotentne samovšečnosti ...
»le zakaj imajo sobe umirajočih vernikov vonj po grenkih zdravilih
in jasminu,« je razmišljala, ko je hodila po hudičevi zemlji ...
z okrvavljenimi rokami je vstopila v kavarno zatemnjenih luči, brez
izhoda, kjer so imele vse natakarice isti obraz ...
nekako domače ji je bilo to vzdušje prostora brez izhoda ...
svoboda ...
bedasti delček civilizacije in le gostje te zatemnjene kavarne so
vedeli, kaj jim je bilo odvzeto ...
tukaj se je pobiralo zadnje plačilo za dolgove od tam ...
znanje ji je bilo kot ogledalo in prvič je videla, kdo je bila
in kaj postaja ...
in poti nazaj več ni ...
še tista nekdanj obljubljena vrata so izginila v megli zakajenega
neprostora ...
vse okrog sebe je čutila v prisotnih možgansko atrofijo ...
so jih sploh kdaj uporabljali ...
tukaj ni več ničesar pomembnega ...
konec je prišel hitreje od skoraj načrtovanega toka dogodkov brez
nadaljevanja ...

ponavljajoče napake ...
samo to je še ostalo od tam ...
M.A. ... 99 a.d.

Objavljeno 17. 3. 2016

Katarina Šalamun Biedrzycka

***

Večer se zgošča
voda v jezeru temni
skozi meglo zvon

Jutranje sonce
med bele prodne kamne
je zaškrtal čoln

Objavljeno 19. 3. 2016

Vesna Osterc

***

Pridi kaj pogledat.
Kako je lepa ...
Pridi in občuduj.
Pridi pogledat, kako je lepa ...
kletka iz srebra.

Pridi nazdravit –
s pelinom samote.
Pridi pogledat,
kako je lepa.
Pridi pogledat,
kako lepo me duši.

Objavljeno 27. 3. 2016

Strah

točno takega se spominjaš
vedno enako zadane
kot šus heroina skozi vene
v najslabši različici
zasvojil te je
niti ubežati mu nočeš
ko te sprijazni z načinom
je že prepozno
povsod ga prepoznaš
v
v leri
v strjeni krvi
v posušeni krpi
v hitečem stoku
v zalizani brazdi
v zadnji prestavi
v službi med vrati
v pomirjenem joku
v narejenem smehu
v predolgem zajemu
v prekratkem objemu
v starem smislu iščoč
v večerji točno ob uri
v močno lisasti kravi
v medočesnem kolobarju
v posluhu ob pravi kulturi
v mladem razpadajočem telesu
v nekemu ki gre mimo kar tako
v varni hiši kjer te nihče ne sliši
v kolesarju medtem ko stran gleda

v spolzki slini polža ko solatko bega
v ovohavanju potepuškega psa
v sosedovem spoliranem avtu
v smsu ko v telefonu zasveti
v vrenju praznega pogleda
velikokrat mimogrede
včasih bedi ob postelji
v nogah polnih poti
večkrat nevede
usede se poleg
v prazni dlani
v tebi spi
vedno
je
s t r a h

Objavljeno 29. 3. 2016

Klemen Godec

Statistika

Na svetu
je sedem milijard ljudi
in slaba milijarda pušk.
Šest
od sedmih zemljanov
želi mir
na svetu,
vsak
sedmi
ga želi
bolj
kot
vsi
ostali.

Objavljeno 2. 4. 2016

Borut Petrovič Vernikov

Samo tam

poglej v temo kjer ni sonca
zapri veke videl boš svetlobo
razliva se v obzorju tvoje duše
tam se lomi čas brez urinih kazalcev

zazri se če zmoreš v smrt
ko te boža po obrazu tvojih misli
kjer se strah in up zlivata v pijačo hrepenjenja
tam mogoče srečaš golo rojenico

čaka te z ljubeznijo v očeh
ki vidijo nevidno ki slutijo nadčutno
da bi te objela z rokami neumrljivega dotika
globlji je od poljuba zaljubljene mladosti

poglej tudi tja za zrcalo nikar ne hodi mimo
da se ne izgubiš v labirintu tavanja za smerokazi
samo tam ti neviden ključ odpre vrata
v dom kjer sonce nikoli ne ugasne

Objavljeno 4. 4. 2016

Robert Vrbnjak

***

In kaj naj s transparenti, ko policija
s solzivcem in vodnimi topovi razžene protestnike?
Kaj naj z zastavami, slogani in piščalkami,
z bodečimi žicami, železnimi ograjami,
gorečimi avtomobilskimi
gumami,
z razbitimi glavami, policijskimi kordoni?
Kaj naj z nasiljem in grožnjami,
ko se protest konča
in udeleženci odidejo z ulic?
Z zahtevami, lažnimi obljubami,
skrivnimi dogovori in odločitvami?
Z nezadovoljnimi, blokiranimi, socialno ogroženimi?
In kaj naj s tistimi, ki nikoli ne
protestirajo,
s tistimi, ki molče žrejo drek.

Prevedla Katja Kuštrin

Objavljeno 11. 4. 2016

Mitko Apostolov

Zdaj

In tako, v noči z njim, tam,
pogled poljublja poljube,
poljub se dotika ljubezni
in ljubezen je strast,
strast vaju prisili

...

izmenjala sta si vajino kri,
toplota sveče, čist zrak,
ti v noči z njim, zdaj
le tako v noči, z njim, tam, zdaj.

Prevedla Lara Mihovilović

Objavljeno 12. 4. 2016

David Bandelj

Jok za Alešem Debeljakom

Šele ko zaspimo se pokaže pravi obraz
dvom je prvi korak k večnosti in preden
padem bi rad srečal tiste ki niso nikdar
spustili zastave iz svojih rok

velikih zgodb je definitivno konec
in moja ne spada mednje ker v
zadnjem času pišem iz drobovja
ne več iz ust

vedno se mi je zdelo vse tako preprosto
prideš odideš
kar je vmes je prolaps ki ne more stati
namesto smisla

razmišljam z otrokom v naročju
kako je vsak dar popotnica
in kako sta ozdravljenje in
odrešenje dve različni stvari
sta me naučila Paola in Walter

šele ko me življenje slači razumem
do kod sega njegova streha in s prsti
vlečem tanko nit ki se noče in noče
napenjati zato se pazim pred sabo
da ne bi ostal zadnji

vsaka zgodovina pravi da prej ali slej
pride čas ko je ni mogoče več razlagati
upal bi si trditi da je potem čas za poezijo

ki ve več ampak nima dokazov
in komaj čakam da nas pokrije in postavi
tja kamor spadamo

skoraj bi ji že rekel pridi

toda ne tu
ne zdaj

Objavljeno 14. 4. 2016

Patrik Holz

V dobi nič

Izril sem koren času,
da bi se izmuznil iz okvirjev njegovega previsa,
dovolite mi,
da se z vsemi silami uprem kolektivnemu duhu ere nič,
da se spojim s črepinjami univerz in razbelim možgane,
blagovolite mi,
da me trešči z rojstvom neznatne matematike,
da bom odhod poslednjih in postaja tretiranih,
treniranih labirintov ločil s črkami.

Objavljeno 16. 4. 2016

Ana Porenta

Nikogaršnja

Drsiš po zlatolistju med žicami.
Na sončnem bregu loviš ravnotežje.

V lapuhove dlani kaplja nebo.
Koprive stresajo roso in se vzpenjajo
iz ograjenih globeli.

V tišini se delaš, da te ni.
Nevidne ptice pojejo v krošnjah,
njihove sence padajo na daljice zlomljenih vej.

Iz tvojih misli izletajo spomini.
Stopaš čez človeške slike
na blatnem platnu,
skozenj pronicajo včerajšnje novice.

Lica kamnov mežikajo vate
s kristalnimi pegami,
udarci njihovih teles te preHITEVajo.

Tečeš s hitrostjo časa.
Samo mravlje te berejo z nogami.

Objavljeno 26. 4. 2017

Lara Arh

***

Izmisli se
in imenuj se
z besedo.
Odkril boš,
da vse izgovarja
Tišino.

Objavljeno 28. 4. 2017

Mount Pleasant

Sanjam Napoleona, malega moža velikih sanj,
sanjam ga, kako je zadremal na svojem kamnitem
stolu na Mount Pleasant, piniji sta še premajhni,
da bi metali nanj senco. Žarki mu prebadajo veke,
ko sanja o Nimfi iz doline, ko nakremži obraz
ob bolečini, ki se mu je spet prebudila po vsej desni
strani, ko se spomni svojih prvih korakov v svojem
drugem jetništvu: »Tu ni nič dobrega, razen zraka!«
Veter prinese glasove črnskih sužnjev, morda iz Doline
ribičev, in preobrne tok njegovih sanj proč od prepisnega
Longwooda, zoprnega glasu Hudsona Lova, govoric,
da je Joséphine njegova nezakonska hči. Spet je otrok
na nekem drugem otoku in komaj spravi kak francoski
stavek iz sebe. Drugače je s korziščino, čudovitim
jezikom, v katerem še vedno odmeva Dantejeva govorica,
njegovih devet peklenskih krogov, ki ga fascinirajo
bolj kot Beatrice in potovanje po s premočno lučjo
obsijanih nebesih. S prijatelji se igra viteze okrogle
mize in jim kot Kralj Arthur govori: »Ne razumete, da
svet ne potrebuje odrešenja v neskončnosti, ampak
tukaj in zdaj? Mi, četudi majhni kot smo, smo
izbranci usode, da pojezdimo tja, kjer se morje
v mogočnem slapu zliva v praznino in naredimo
konec brezupu za vse, ne le zase! In četudi bo naše
menjalno sredstvo smrt!« Majhna muha mu brenči
okoli ušes, ko v sanjah odpre oči in zagleda Francijo,
Anglijo, Evropo, svet in celo otok Sveta Helena
čudežno spremenjene. »To ni resničnost, to ni

resničnost,« si zašepeta v brado, ko se končno zbudi –
sonce je že nizko in v mojih sanjah se nad ladjo, ki
nosi Gourgauda in znamenito pismo Princu Regentu,
kot v nekih tretjih sanjah spreleti galeb – tih in svoboden.

Objavljeno 30. 4. 2017

Tamara Turšič

Kdo odloča, kaj je pomembno in kaj ne?

Ulica je ulica je ulica je ulica, nedvomno.
Nedvomno, in je perspektiva.
Celi kupi.
Vsi ti ljudje. In jaz samo ena.
Edino, kar lahko kdaj vem, je,
kaj mislim jaz, sama.
Pojma nimam, kaj razmišljajo drugi.
Ali mislijo,
da je življenje nevarno in preveliko?
Jaz že.
Kar nekaj stvari sem izgubila
na ulici za ulico po ulici
in je križišče.
Mislijo kdaj na čas, ko so stali na razpotju?
Jaz že.
Enkrat za vselej se zaprejo ulice,
prostor pogrezni se.
V kaj verjamejo?
Jaz verjamem,
da nihče ne bi smel biti sam.
Na ulici za ulico po ulici
in je park.
Je vonj misli in ljubezenski šepet.
Je ljubezenski šepet in je roža.
Na tvoji in moji mizi.
Nedvomno pametni citat
»Who wants flowers when you're dead? nobody«,
brez skoka iz kože,
z lepo postriženimi nohti.
Vazo ti narišem

na ulici za ulico po ulici.
Da ne ostane vse nemogoče.
Da ne gledaš skozi okno ali steno
v nič, čisti nič, sredi dneva.
In je ulica za ulico po ulici
in je zvestoba.
V majhnem in ne v velikem.
Ali še boljše.
V velikem in ne v majhnem.

Objavljeno 1. 5. 2017

David Bedrač

Galerije strahu

»Gledamo strah,
ki kaplja po svetu,«
reče gospa na levi,
ki pije kavo,
in se z ustnicami privije
na nasprotno smer časa.

In potem še doda:

»Kogar je zadela žica,
ta je obrnjen v lastno sliko
in samega sebe razstavlja
po nikoli obiskanih galerijah ...«

Objavljeno 10. 5. 2017

Mojmir Miro Ferenc

Na žici sušiva perilo

jutro ki kliče
zadnje silhuete noči
po rosnih sledeh
neodločnih korakov
te sprašujem že tretjič

na žici sušiva perilo

izmučeni vdihljaji
neodvisnega zraka
čistega brez delcev smodnika
NIKA copati z luknjo na strani
s solzami izpranimi očmi

na žici sušiva perilo

poznam občutek
prisiljenega pionirčka
mladega udarnika
usmerjeno izobraženega
zaprtega v kletki
brez žice

na žici sušiva perilo

neznana zemlja
po kateri stopaš
v boljši jutri

iz izgubljenega včeraj
in tiste svetlikajoče britve
za hišo s prižgano lučjo

le midva

na žici sušiva perilo

Objavljeno 12. 5. 2017

Katja Kuštrin

Libijska obala, avgust 2015

Pesek se zažira v od hoje ranjene noge
in žgoče sije v tvoje velike črne oči,
ko prestrašen držiš očeta za roko.

Oziraš se za hišami, ki izginjajo v daljavi
kot črne preluknjane gmote.

Strah se zažira v še včeraj pogumne može
in noč te zasidra v premajhen čoln –
nič več se ne bojiš
in za črto, ki loči morje od vse bolj temnega neba –
je dan, »nov« dan ...

Prepoln čoln.
Nevihta, ki poteši žejo.
Razpoka v čolnu,
voda vdira vanj ...

»Izgubil sem očetovo roko, mamin varni objem je
potonil z ribami v globino.
Mraz, kriki in noč, ki postane nikogaršnji trenutek.
Valovi ...«

»Ničesar več ne moreš izgubiti,«
šepetajo zrna peska na obali
in voda izpere še zadnjo kitico pesmi.

Objavljeno 14. 5. 2017

Luna Jurančič Šribar

Žival

Postajam žival.

Moj fokus je brezhiben.

Ne sanjarim. Delujem.

Zjutraj vstanem. Umijem zobe, popijem kozarec vode,
pristavim kafe. Ampak ne, ne rabim
kave, moj fokus je brezhiben. Postajam žival.

Odrežem kruh, grizem, žvečim, listam časopis, ampak ne.
Ne listam časopisa, ne zanimajo me
razmere po svetu, ne zanima me politika, moj fokus je brezhiben.
Postajam žival.

Obujem se, vtaknem ključ v ključavnico, obrnem. Hodim v mesto,
korak za korakom.
Odzdravljam po poti, nasmiham se. Ampak ne. Ne nasmiham se.
Nimam razloga za kazanje
zob. Moj fokus je brezhiben. Postajam žival.

Na semaforju se ustavim. Rdeča je. Ampak ne. Ne ustavim se.
Križišče je prazno, v par
skokih sem čez. Moj fokus je brezhiben. Postajam žival.

Ob zvokih se zdrznem, hitro odskočim, če je treba. Nihče ni prijatelj,
dokler tega ne dokaže.
Moj fokus je brezhiben. Postajam žival.

Ne razmišljam o prihodnosti, trudim se preživeti sedanost.

Tvoj konec sem čutila, preden je prišel.
Moj fokus je brezhiben. Jaz hočem bit žival!

Objavljeno 15. 5. 2017

Sara Fabjan

Čakava na zeleno luč na semaforju za pešce

čisto nič naju ne družī
razen teh 60 sekund
ki se odštevajo
do zelene luči
in mogoče način
kako sva pogledala brezdomca
ki se je peljal mimo s kolesom
čisto blizu pripelje avtobus
na drugi strani ceste se nabira gruča ljudi
poskušamo uskladiti svoj pohod čez cesto
za čim manj nejasnosti
individualnih poti in opravičil
še pet sekund
in potem teh par trenutkov zelene
mine kot čas med izdihom
do ponovnega vdiha

Objavljeno 19. 5. 2017

Kristian Koželj

Neimenovana

trg pred železniško postajo
je lahko kateri koli od šestih trgov v tem mestu
in fontana na njem
katera koli od tri tisoč fontan v tej deželi
in ko zazvoni v zvoniku bližnje cerkve
je to lahko katera koli od nešteti cerkva na svetu
na klop ti lahko prisede
kdor koli od sedmih milijard ljudi
a ta trg ima ime
ta fontana ima ime
ta cerkev ima ime
in ta ki je prisedla
ima ime
in njeni lasje dišijo
kot sandalovina

Objavljeno 20. 5. 2017

Ivanka Kostantino

V sposojenem gnezdu

Srkaš čaj in skozi stebrič pare
strmiš v ekran,
v zbombardirano mesto,
v svojo sosesko.

Na stopnišču vrvež.
V zgornjem nadstropju
odmeva dekliški smeh.

Zunaj veter ziblje veje.
Z najbližjo v nekaj minutnih
presledkih udarja ob šipo.

Za trenutek se ti zazdi,
da slišiš smeh bratrancev.

Spet je jutro in stopala
se ti ugrezajo v preprogo,
ko komaj prebujen stečeš
k mami.

Potem samo še
svišč raket, ki para ozračje, in
detonacije, po katerih se stavbe
s truščem sesedajo v kupe ruševin.

Tu je mirno in čaj je presladek.

Kaj pa stari limonovec
ob robu domačega dvorišča?

Morda se že odpira v cvet.

Zatopljen v misli
se zdrzneš ob vsakem
še tako neznatnem
šumu.

Vzgojitelj se nasmehne,
nakaplja ti za naprstnik prijaznosti
in odhiti v predmestje.

V hiši z vrtom
je oče lastnemu
otroku.

Objavljeno 24. 5. 2017

Jana Škoda

***

Krotim svojo divjo zver,
nudim ji iluzijo svobode,
slepim jo z ljubeznijo,
z bičem v roki skrivam strah pred njo,
spregledala me je ...
zdaj ji redno čistim pesek iz oči,
hranim jo z resnico,
strasti ne skrivam več pred njo,
postali sva prijateljici,
brez jermena puščam jo po ulici,
ni nevarna,
umikajo se ji le strahopetci.

Objavljeno 26. 5. 2017

Evelina Žefran

S polnim vdihom

Z novo ustno vodico
prežvrkljaj svoja usta,
zbrusi robove svojih zob.

S pomladnim pihom
oblizni že umazane snežake,
delovna viza jim je že potekla.

Daj možnost vrtu,
da zamenja posteljnino,
poležano od megle.

Sončna zavesa naj požgečka
zlepljene trepalnice travnika,
da bo pomahal
švistu mojega kolesa
pri poganjanju v nov dan.

Objavljeno 29. 5. 2017

Marjan Strojan

Annus horribilis

Medtem, ko so pratikarji in časopisi hiteli s podrobnostmi, nam učenjaki še naprej solijo pamet, da na tem ni ničesar. Samo neki davni menih se je uštel pri izračunu Gospodovega rojstva, podobno kot je – če navedem obraten primer – tisoč dvesto let pozneje slabo obveščena angleška kokoš znesla jajce z napisom 'Kristus prihaja'.

Napake se dogajajo, in tako se je vsaj štiri leta prepozno začela nova doba človeštva. Nebo je zamudo vljudno vzelo na znanje in pravočasno poslalo Komet. Hale–Bopp se je kot zablodela čarovniška metla leto in pol vozil po nebu in dokazoval, da nima slabih namenov. Pogledovali smo tja gor, ko smo tekli, vozili kolo, pobirali perilo.

Potem se je kakor nič neka dolga ljubezen končala, hči je maturirala in odšla od hiše, umrla je mama. Leto prej sva s sinom skozi sajasto steklo zrla korono, ki je v toplem avgustu naznanjala te dogodke. Marsikaj se je dopnilo, a redki so opazili začetke. Ni zmanjkalo dnevov, le Yeatsova sfinga si je na poti v Betlehem vzela tisto poletje, da si oblizne kremplje.

Objavljeno 30. 5. 2017

Janez Virant

Mrtva

Mrtvi smo Mrtvi
v izdanih zatočiščih
ni nič odpuščeno
na prepisnih slikah
počez načrte sence
pozaba težkega vonja
prerezani golt je zadnjič spregovoril
bog je ustvaril vojake
da bi varovali ljudi
(nikoli več te ne bomo potolažili
kraljevski otrok)
Mrtvi smo Mrtvi
na naši slednji pojedini
se ne toči vino
ni darovanja zlatih čaš
s prahom se gostimo z meglo
z zapriseženo zvestobo
s kom in do kam smo bili
v hladnem naročju
težko zibamo
brez obrazov imen
s silno ljubeznijo brez svete tišine
smo prelepo Mrtvi.

Objavljeno 1. 6. 2017

Karmen Vidmar

Postajanje

vogal hiše je zabeležil krik s klofuto burje
in znova onemel
okno razkriva ozek rokav dvorišča
in neba ki bere furlansko komedijo
jeziki rastejo kot svetilniki na kupu
in ustvarjajo drugo resničnost
napotuje me misel
morda tam kjer je vse res
ni nič res
odmaknem se od zamegljene šipe
gib kapljic riše nalomljene obrise
svetloba pada kot vonj
nato izgine vse

Objavljeno 3. 6. 2017

Damjan Jensterle

Vrbnice

Veje dreves živice med gradom,
njivami in bližnjimi travniki
držijo vreče dežja na nebu.

Danes poplesujejo prodnice,
kamenjarke in ločnice,
ples bo krajši.

Jutri bodo pojedene, pozabljene
in njihova krila se ne bodo
nič več svetlikala med besedami.

Nekaj grize tudi nas.

Bolezen pride skozi noge.

Objavljeno 14. 6. 2017

Nataša Kupljenik

Pogovor z mamó

Ne vidiva se pogosto
pa ti enkrat mesečno
govorim pomembne in nepomembne misli
Vse bolj pogosto zakaj sem prej reagirala
tako kot sem
In da je bil to del odraščanja
Govorim ti o idejah za slike
o smešno nepomembnih konceptih
kako je kultura sirota naše družbe
Debatirava o globinah
Najino življenje je težko ker sva obkroženi
s površnimi ljudmi
ki se niso zmožni potopiti na dno morja
pa ostajava osamela potapljača
Ti zmatrana, jaz še vedno neumno zanesena
Včasih me pogledaš tako, čudno
Ta pogled kot vsako pohvalo shranim
v posebnem predalčku znotraj sebe
skrbno pazim da me ne začne nositi
Hitro prikličem realnost
Nikoli mi ni bil jasen
zlati pigment v tvojih očeh.

Objavljeno 16. 6. 2017

Frank de Crits

Trije gospodje

trije moški so sedeli na klopci
in se razgledovali
najprej so bili tiho
potem se je med njimi vnel blag prepir
o cvetočem drevesu
na njihovi levi
prvi je menil da je jablana
drugi da je hruška
in tretji je pripomnil da je trta
vsi trije so se pogumno nasmehnili
spoznali so da nočejo vedeti
kaj se dogaja v naravi
to jih sploh ni zanimalo
bili so mestni ljudje

Prevedla Katja Kuštrin

Objavljeno 21. 6. 2017

Eva Kreže

Tema

Gledam v sonce.
Ko se obrnem v temo,
vse postane temno.
Gledam v temo.
Ko se obrnem,
vse ostane temno.
Gledam v sonce.
Vidim temo.
Gledam v sonce.

Objavljeno 23. 6. 2017

Duško Babić

Bog ne daj pesnik

Da človek izgovori stavek
ga mora najprej formulirati v možganih
kot bolj ali manj logično
misel
vendar razumljivo tistemu ali tistim
h katerim se obrača
poznati mora besede
in črke iz katerih so te sestavljene
vdihniti mora zrak v pljuča
dati ukaz govornemu aparatu
da se zažene
vedeti mora kako nastaviti ustnice
kako zobe, jezik in nebo
kako aktivirati mišice obraza in vratu
žrelo
čeljust, spodnjo in zgornjo
glasilke
artikulirati mora nastajajoče glasove
njihove frekvence
melodičnost
vse to obarvati z določenim čustvom
obvladati razpon zvočnosti
od šepeta do krika
in da ga po vsej tej tektoniki
in trudu
kjer mu celo telo vibrira
resonira
od prevelike želje
da bi nekaj pomembnega rekel ali dorekel

nihče ne razume
ali da ga razume popolnoma napačno
kot da je
Bog ne daj
pesnik in ne človek.

Prevedel Marko Skok – Mezopotamsky

Objavljeno 2. 8. 2017

Nena Miljanović

Andaluzijski adágio

Krpe oblakov
Kakor raztrgano cigansko krilo
Vihrajo na zelenem nebu
»Zeleno, ki te hočem zeleno«
Skozi luknje
Se kakor golo stegno blešči sonce
Pokrij se razvratna nebeška Ciganka
Za gost oblak
Me skrij
Naj noč bo
Zaradi ljubezni me bodo ubili
Po poti drvi falanga
Za petami mi
Bevska črn Andaluzijski pes
Kosi
Kljubovalne poetične hermafrodite
Padam
Ob petih popoldne
Daleč kot življenje je vas Fuente Vaqueros
In roke moje matere Vincente
Nikogar ni
Da bi pustil moj balkon odprt
Dios mio
Ne bom se videl
Kako pod pinijami jem pomaranče
In prepevam Mesečno romanco
V Granadi
Ni večje kazni
Kot je biti pesnik in biti mrtev
Señora Muerte

Milost

Naj se ne ve kje je moj grob

Nikjer naj ne piše tu počiva Lorca

Naj ne vem da sem umrl

Prevedel Marko Skok – Mezopotamsky

Objavljeno 3. 8. 2017

Jagoda Nikačević

Ko Izida naroči bujenje

poglej! podnevi mi rastejo
krila. spominjam na Izido.
na potepuhinjo, reinkarnirana
v rdečo. maham ti, plešem

pojem. jaz, distorzija
zvoka v kodi neizrečenega
ki se z brezglasjem umika
v daljavo nedotaknjene
neba v temnem plašču

iz besed
črk
skrivnostnih znamenj

glej! ptico vse dokler
ne zbere na kupček najmanjše
trohe tebe, tvojega telesa
in duše. dokler se ne sestavi
tvoja celotna podoba s papirusa
jutra, na plahti iz svile

Prevedel Marko Skok – Mezopotamsky

Objavljeno 9. 8. 2017

Mirko Popović

Tako, ob nekih večerih

Ni zaman, rečem
ob tem času
brez besede Biti
tako
ob zatonu dneva
ko misli kapljajo
brez odmeva v mir

Poglej samo
kako se nočni biseri
bosi
po stezi od nekod nekam
zlatijo

Tako, ob zatonu somraka
ko dan potone med oči
ne spregovori besede
da se ne zgodi prebujenje

Oče bo do jutra
v mesečini
s sanjskimi rokami
spletel mrežo
Naj narašča harmonija
naj košuta in mesečina plešeta
na tvoji dlani

Naj se tvoje modre
in srebrne ribe
premetavajo v belih meglicah

samo vzvalovano morje
se umirja
njegova misel
je zaspala
v gorskih zrcalih
Zato ni zaman
ob tem času
brez besede Biti

Prevedel Marko Skok – Mezopotamsky

Objavljeno 11. 8. 2017

Matej Krajnc

Tek za vozom

I.

mati, sem rekel, pogledjte me!
nimate kondicije! a ona je že
tekla s plastenko za pasom. saj
si lahko mislim, kaj bi mi
odgovorila: ti, ki si me zatajil,
ti mi boš prigovarjal! ti, ki
nimaš poštene službe! in je
naredila deset kilometrov po
hollywood hills na tešče. voz
je ropotal, odlomilo se je eno
kolesce in se pokotalilo čez
znak H. filmska špica se je že
zdavnaj odvtela ...

II.

mati je prišla po stopnicah
s kavo; ne zato, ker bi pomislila:
revež je, piše, ampak vse to
je bilo povezano z vajo: vsaj
sto deset stopnic na dan, z
bremenom, ji je dejal osebni
trener. če nesete tistemu klošarju
kavo, je to recimo desetina
opravljenega posla. mati je
prišla večkrat, enkrat je prinesla
palico iz kaljenega jekla in jo
zapičila predme. kazalci

kondicije so se povzpeli v nebo,
jaz pa sem moral končat tisto
črtico, bralci so čakali, kaj se
bo še zgodilo ...

III.

na klancu smo imeli telovadnico.
mati je naročila deset krepkih
mož, da so prinašali opremo. hej,
frankie, so jo ogovarjali, kam
postavimo štemmašino? posmehovali
so se mi: ta, ki živi na rožniku, ta,
ki hehehehehe ..., čeprav sem imel
založnika. mati jim je povedala,
da o kondiciji ne vem kaj dosti. on
piše, veste. in potem so se spet
smehljali ...

IV.

hiša marije pomočnice je bila
zgolj pretveza za trgovino s
telovadno opremo. »telovadno«
je seveda zgolj pavšalna oznaka,
šlo je za vse tisto, kar vidite v
filmih, uboge deklice so bile
vrhunske atletinje. vsaka od njih
bi mi, če bi me oklofutala, odbila
kako uho in še brk. zato sem jih
imortaliziral na svoj način. mislil
sem, da sem jim naredil uslugo, po
objavi so dobile ogromno donacij,
čeprav mi je mama rekla, da sem

s tem ogrozil njihovo dejavnost – inšpekcija se je začela zanimati, čemu vsak dan tja prihaja in tudi odhaja toliko vrhunske opreme za fitnes. a dekleta so bila gajstna, šla so na inšpekcijo, jim vsem po vrsti jebala mater in vprašanja so se končala. potem sem bil jaz na vrsti, pošteno sem se zbal, za nekaj časa izginil ...

V.

mati, sem rekel, nikar ne počnite tega, nimate kondicije! kratke hlače »adidas« iz vas ne bodo naredile športnice! a potem sem uvidel, da jo podcenjujem, vse je imela pod nadzorom. z vodo se je polivala na točno odmerjene intervale, med tekom je ves čas srkala, če se je le dalo. poznalo se je tudi, da je že nekaj let pred tem pustila cigarete. bilo je težko, a ko je ugotovila, da ji v pljučih, ko teče na triglav, poje mešani pevski zbor toma waitsa, je tobak moral proč. in ti, me je okarala, ne prihajaj tako pogosto na obisk, dekoncentriraš me. sploh pa nisi dobra družba ... ubogal sem jo, vsaj nekaj sem prav storil ...

Objavljeno 28. 8. 2017

Rajtmajer Trmasti Primož

Do neba

Poleti ptica
skozi moje oko.
Svoja krila razpri,
lebdela boš v zraku.
Naprej naj te vodi pot,
med hribovjem
in gorami.
Poleti nad potokom,
umij se v morju
in bodi ocean.
Naj bo noč
tvoja domovina,
dan tvoja postojanka.
Zjutraj osvobodi
ljudstvo.
Naj bo ljudstvo
svobodno kakor ti.
Naj bo dan
svoboden kakor ptica.

Objavljeno 8. 11. 2017

Tom Veber

Vlak

Rad se vozim z vlakom,
preveva me občutek pretočnosti.
Slike, ki se ena po ena zlivajo vame,
me bistrijo, popravljajo in na novo sestavljajo.
Vsaka pusti v meni delček sebe, zapuščino,
in vzame delček mene za popotnico.
Ni važno, kam se premikam,
kaj puščam za sabo.
Kot nekakšna vez med dvema svetovoma,
kraj nedoločljivega karakterja.
Občutek, ko se ti svet vsako sekundo, vedno znova in znova,
razodene v novi obliki, barvi, lepoti.
Že, ko si želiš spočiti trudno oko,
se pojavi nova pojava.
Točno veš, da je bila tam.
Tam, prav na tem mestu je stala.
Pa je spet več ni.
Z vsakim novim vtisom, pogledom,
steče kemična reakcija po mojem telesu.
Zame svet nikoli ne bo zares več isti,
le zaradi ene veje, vrabca,
opustošene hiše na robu klanca.
Naslednja postaja – Maribor!

Objavljeno 27. 11. 2017

17. trenutek – beneško ogledalo

Tu pred njim stojim!

Na podstrešju pred pozabljenim ogledalom beneških mojstrov.

Na njem je prah,

ki ga je puščal čas

in pometal veter za špas.

Čas se ne boji ogledala - Lahko se ustavi - Lahko zbeži.

Veter se ne boji ogledala - Lahko izgine - Lahko ponori.

Sramežljiv je nasmeh na mojih ustnicah.

Vsepovsod smejoče zvezdne pegice v senci mojega obraza.

V pramenih mojih las vrtinec želja spleta stičišče realnega.

In v teh očeh eno samo blestenje tisočih ...

Na tisoče znatnejših občutkov,

enakih,

drugačnih,

preprostih,

veličastnih,

je ogledalo prezrcalilo zame.

V prah na ogledalu s prstom zarišem nasmeh na moje ustnice,

kako veličasten je pogled na neznatne sledi vseh trenutkov.

Odkrita je skrivnost ogledal beneških mojstrov.

Alkimija zlato bele svetlobe zrcaljenja svetov.

Srebrne pramene vrtinčijo in jih dvigajo z bregov.

Ogledalo potuje v domišljijo in v resnično obliko.
Ogledalo preoblikuje misli v sliko.

Obojestransko.

Objavljeno 29. 12. 2017

Liu Zakrajšek

december

nad Slovensko so že spet utrinki,
zato si vedno nekaj zaželim,
ko tečem na predavanje
v babičinem dolgem plašču.

pomisli,
tukaj sva se ustavljala
in gledala nesrečne stavbe,
kako postajajo del najinih izpraznjenih življenj.

nihče mi ne bi rekel,
da bom nekoč tako zelo starejša
in gledala čez mesto,
celo v svoji srečni ulici
pogrešala nekoga,
koga, ki bo daleč,
kot otroštvo.

veš,
nasilje praznih oken
me je spremenilo.
neizprosno,
grozovita črna zemlja je poganjala
na vseh straneh sveta enako hitro.

in jaz sem se medtem spominjala
vsako jutro druge nočne more,
v kateri sem nastopala
za ničen honorar,
bolezen je lahko osebno gledališče,

o tem sva enkrat govorila,
jaz spet zaljubljeno in ti brez kakršnegakoli smisla za besede.

res ni tišina tista,
v kateri varno bivajo ljudje v dvojini?

vmes se staramo
in naše knjižnice se praznijo ljudi,
včasih kdo pokuka noter,
zamišljamo si boljšo možnost,
če bi imeli druge roke,
bi pa morda držali koga lažje blizu sebe.

in kdo ve,
kdo živi zares v moji sobi,
kdo ve?
kako si utiram pot vsako jutro
po tej decembrski Ljubljani,
v kateri ni več tega,
kar sva videla,
še preden sva se odselila.
glej,
tukaj sem imela polovico
svojega uničenega leta,
a nič od tega ni postalo moja zgodba,

brez vseh posledic, ki postanejo literatura,
v posteljo s seboj odnašam
vse težjo magmo besedišča,
pozabila sem,
najlepši verz v očeh zaspane punce,
nikoli več se nočem videti ob njeni strani.
vozila sem se tisoč let,

v majhnih razsvetljenih avtobusih,
skoz to poledenelo mesto
in vsi ljudje v dolgih šalih so hodili mimo stojnic.

prirasla sem na ta enaki svet,
na boljši sejem,
živo glasbo, ki odmeva
čez vsa prezebla stanovanja,
še ko so ta naposled prazna.

to mesto. to so moje roke, moje majhne rokavice,
moj najljubši mraz.

pod temi nerazumljenimi zvezdami
sem na Slovenski
čakala na en sam znak,
da bivaš tukaj,
da živiš na istem mestu,
kjer so moje brezizhodne sanje
ena in edina stvar, ki me drži pokonci.

čas   je grozovit,
ničesar mu ne moreva vzeti.

Objavljeno 31. 12. 2017

Ema Odra Raščan

(O)gledališče smrti

Hirošima, 2017

Za stekleno vitrino
mirno počiva črno-bela slika
trupel, ki ležijo sredi ceste — nedolžni dojenčki
osnovnošolski otroci

Milijoni žrtev so
pripomogli h gradnji muzejev
za katere pridno plačujemo vstopnine
in se izobražujemo.

Na podlagi
trupel
se izobražujemo.

A nihče nas ne nauči sočustvovati
z družinami umrlih,
ne znamo vklopiti dovoljšnje empatije,
da bi razumeli,
da so bili to ljudje,
živi, polni življenja,
s sanjami in željami,
z načrti in veseljem.

Objavljeno 2. 1. 2018

Irena P. Beguš

Tujka

Nekega oktobrskega večera
se je žarek sonca odbil z Venere
šinil skozi okno porodnišnice

Takrat je v rokah mužika zazvenela balalajka
stresla pesem med mesečino v stepi
da so jo raznesli divji konji

Roka Indijanca je dvignila ponjavo
in okrog poldneva se je zarisalo puhasto srce

V pragozdu je udarjal tamtam
kože noči so z leskom znoja zaplesale meseni ples

Nad ledeno ploščo je zatrepetal severni sij
zabrnel barve v veter
ki je pobral
smeh delfinov
molk morskih globin
in vzvaloval dojko v mojih ustih

Mama je rekla
da sem izgovorila – ljubezen
A nihče ji ni verjel

Objavljeno 6. 1. 2018

Eva Ule

Nenaslovljena

nič mi ne leži na pročelju vesti
in kri leti od pet do glave
morda še višje čez konice las
češejo jih tvoji prsti ki se podaljšujejo v grablje;
za sabo puščajo rdečo sled
vsak vtis je obnovljen portret žalostne podobe ki kriči
tam je pomlad
valuješ ob meni in dihaš verze kot poslednji kisik
in iščeš pesek v porah, ki se odpirajo tvojim dotikom
boš odšel ko bo koža suha, ustnice grobe?
trepalnice so jokale, cedile vest v jezera, potoke
v temne noči ko je bilo tvoje naročje morje

ampak pesem se ne konča
le njen glas zatone

Objavljeno 10. 1. 2018

Alenka Jovanovski

**čisto – dobesedno
(zasnutek)**

na koncu se bomo
skrčili na velikost
cvetičnega teglca
od čiste ljubezni

lasje in nohti –
vidne korenine
mavričnega cveta
necveta

Objavljeno 5. 2. 2018

Špela Škrinjar

Nova pesem

Mogoče ti bom nekoč priznala,
da je to pesem o tebi,
in da jo pišem s svinčnikom
na novo stran dnevnika.

Da me že od nekdanj privlači
črna, čeprav imam rada
barve mavrice.

Da mi tvoja bližina
vedno ogreje srce,
in nasmejana stopam v nov dan,
ko se spomnim nate.

A nočem priznati naglas,
sploh tebi ne, da sem
zaljubljena – kot kakšna najstnica.

Objavljeno 7. 2. 2018

Nina Kremžar

Med trenutkom in preteklostjo

Rjavodlaki potepuški psi spijo vedno na boku
z iztegnjenimi tacami in smejočimi obrazi.
Po krivih ulicah polzi voda. Na vogalih
postavajo temne silhete z ebenovinastimi očmi.
Nekoč sem jo videla. Skozi okno hiše, ki je stala
na treh vogalih. Nekje je kapljala voda. Glavo
je sklonila pohlevno kakor pes in povesila
svoje jantarne oči. Strmela je v moj neudomačen
bel obraz. V moje telo, ki ima osem vogalov in
nešteto slabovidnih oči. Lajež je odmeval po
prostoru. Kaplje so stekle v strugah po mojem
hrbtu. Zatulila je v nebo skupaj z divjimi psi.
Vdihnila sem požirek vode, stopila v lužo in zbežala.

Objavljeno 20. 2. 2018

Vera Pejovič

»Potrebujem tvojo svetlobo,« si rekel

Moja svetloba je ostala v temni gladini ribnika, preden
vzide luna.

Moja svetloba je ostala za zaveso v mračni sobi, preden
se prižge luč.

»Potrebujem tvojo svetlobo,« si rekel. Nisi rekel, želim si tvoje tople
kože, tvojih gorkih poljubov.

Jaz pa sem molčala in se nisem premaknila, saj je
moje telo bilo težka črna kepa smole.

Moja usta so bila zapečateni –
glasu se ni slišalo, in vendar so govorila:
Krvavi Potok, Črni Kal, Črna gora, Bele skale.

Sanjala sem, ja, dvakrat sem v nekaj letih sanjala, da vojaki
korakajo skozi mojo hišo in bili sta ena vojna za drugo.

Potem sem se leta tresla od strahu, čakala tretje zlovešče sanje in moje
telo je krepnelo, zgostilo se je v črno kepo smole.

Takrat si prišel ti.

»Potrebujem tvojo svetlobo,« si rekel in vžgal v skalo Andrejev križ.

Govoril si, saj razgovor širi prostor, da
lahko telo pleše.

Gledal si, saj pogledi božajo telo in
spijejo bolečino.

Sipal si sladki zrak,
ki prebudi domišljijo, da ta začne tvoriti oblike, kot jih tvorijo
steklopihači.

Iz peska nastaja steklo, prosojno in lahko, dih v njem poraja
oblike.

S stiskom dlani si pregnal strah iz mojega telesa, da je to
postalo lahko in mu je dih vtisnil obliko.

Potem si odšel. Jaz sem ostala.
Gledam čez morje. Nikjer ni videti zemlje.

Veter mi završi nad glavo. Bolj slutim kot slišim besede:
Krvavi Potok, Črni Kal, Črna gora, Bele skale.

Veter potihne, takrat pa moja usta jasno spregovorijo:
»Selim se s pticami na jug, selim se s pticami na jug.«

Ljubljana, 10. 2. 2002

Objavljeno 1. 3. 2018

Enesa Mahmić

Sestre

To je pesem za Etiopijko,
Ki prodaja ponarejeno Prado na ulicah Italije,
Na kartonu.

2 letni sin ji spi ob nogah.

Otherness / Othering / Andersartigkeit

Na obrazu ima veliko brazgotino
- ostro rezilo, ljubosumni partner,
Priseljevanje.

Videl sem, kako se ji strah zrcali v očeh.

Boji se policije, inšpekcije.

Njene oči begajo kot vidre.

Desno. Levo. Desno. Levo.

Desno. Desno. Desnica.

To je pesem za dekle, ki nosi majico:

Feminizem je radikalni pojem, da so ženske ljudje.

Dekle, vidim tvojo negotovost.

Razumem tvojo jezo.

To je pesem za Pakistanko,

Ki je bila posiljena, ker

Je imela kratko krilo.

Za žensko, ki je bila kaznovana zaradi neposlušnosti.

To je pesem za žensko, ki se bori vsak dan.

Prevedla Enesa Mahmić

Objavljeno 2. 3. 2018

Jan Brinovec

0

Včasih, ob nočeh,
porisujem razdalje s tvojim imenom,
da me ob jutrih budijo porodni kriki
tvoje nevrnitve.

Včasih, čutim kapljanje tvojih oči
skozi ključavnico mojega bitja,
in dolgo se že vračam po poti izničenja
s ključem drugega rojstva.

Tukaj je vse tuje.
Sam sebi sem tujec.

Včasih me izsledijo legije Tujega uma
in na čelih jim plapola mrk – kakor zastave
pred najsvetejšo bitko.

Njihov korak – železni veter
skoz meseni prostor.
Njihovi loki – vzdignjeni proti zahodu
mojega imena.
Na tetivah spi in prede kaos

in

bolj bežim,
bolj se vračam.

Bolj kričim,
bolj odmevam.

Ves moram pogoreti
v črnem ognju puščic.

Vsakič umiram prvič.

Vsakič zadnjič ...

Včasih, ob nočeh,
porisujem razdalje s tvojim imenom,
da me v snu preleti tišina
tvoje vsevnitve.

Objavljeno 7. 3. 2018

Kazalo

Antoine Cassar: #poetrynotfear	5
Katja Kuštrin: Ko strahu rečeš NE	8
Kaja Teržan: Vodni krog	11
Vesna Šare: Poleganje	12
Barbara Žvirč: Pozabi Tahrir	13
Andraž Polič: Voda/prvi dan (on)	14
Andrejka Jereb: Kar je skrito razumu	15
Lidija Dimkowska: Sirsko jutro	16
Bojan Meserko: *** (v divjem metežu življenja ...)	18
Dani Bedrač: Večernica	19
Darija Žilič: Dah	20
Andrej Kopač: Revolucija predajanja mrtvim telesom	21
Ivo Frbčar: Mrtve sanje	22
Milan Novak: Slutnja	23
Mensur Čatič: Je Beatrice tukaj	25
Jana Kolarič: Četrto milijona, sonet	26
Helena Zemljič: . (ne.beri.vejic.ker.jih.ni. ...)	27
Anja Grmovšek: Kljubovanje	28
Aleš Mustar: Po Barju	29
Željko Perović: Šepet	31
Miriam Drev: Uspavanka	32
Alenka Zorman: *** (Samo to ...)	33
Borut Gombač: V žarečem	34
Milan Vincetič: De Brache	35
Mateja J. Hočevar: Zbirka	36
Marjanca Kočevar: Ne-bližine	38
Marko Skok – Mezopotamsky: Dotikava se neba	39
Zlatko Kraljič: Izgubil sem čredo	41
Katja Gorečan: Za zaznamovana dekleta, ki so razmišljala o samomoru	42
Milan Šelj: *** (V paniki prisluškujem ...)	44

Nina Medved: *** (Ves svet gori zate, Sara Mejal ...)	45
Dhyan Dejan Cirkvenčič: Sam sem	47
Niels Hav: Ne povečujmo vonja po strahu	48
Marko Kravos: *** (Voda brez naklona ...)	49
Aleš Jelenko: Beg(unci)	50
Vinko Möderndorfer: Ona	51
Klemen Jelinčič Boeta: *** (mehko odpri svoje ponjave ...)	53
Milan Žniderič: *** (predstavljam si ...)	54
Miloš Biedrzycki: Čigava pesem je to	55
Jerzy Illg: *** (Zjutraj je rosa na vrtu mrzla ...)	56
Tadeja Logar: Zimovanje	57
Franjo Frančič: Novi Sad	58
Juš Škraban: *** (bodeča žica cefra drobovje ...)	59
Jadviga Malina: Dva salta	60
Sara Špelec: *** (Srce me reže ...)	61
Lidija Polak: Labirint	62
Tatjana Pregl Kobe: Najprej pride strah	63
Alenka Kveder: Beg v neznano	68
Alja Adam: Hiša strahov	69
Brane Mozetič: *** (vlečem se po dolgih praznih hodnikih ...)	71
Barbara Jurša: Tukaj	72
Kaiia Bonča: Bolezen	73
Andreja Malta: Mir	74
Snežana Stojčevska: Pod nulo	76
Jure Bagon: Nevidni – neslišni	78
Kristina Kočan: ruševine	79
Martin Adam Stevens: Zjebanost	80
Ljubica Ribič: Rdeči maki	81
Jadranka Matić Zupančič: Krogi	82
Novica Novaković: Zaupanje	83
Sandi Kolenc: *** (dosti je razmišljala o tistem, kar pride potem ...)	84
Katarina Šalamun Biedrzycka: *** (Večer se zgošča ...)	86
Vesna Osterc: *** (Pridi kaj pogledat ...)	87

Dare Gozdnikar: Strah	88
Klemen Godec: Statistika	90
Borut Petrovič Vernikov: Samo tam	91
Robert Vrbnjak: *** (In kaj naj s transparenti ...)	92
Mitko Apostolov: Zdaj	93
David Bandelj: Jok za Alešem Debeljakom	94
Patrik Holz: V dobi nič	96
Ana Porenta: Nikogaršnja	97
Lara Arh: *** (Izmisli se ...)	98
Peter Semolič: Mount Pleasant	99
Tamara Turšič: Kdo odloča, kaj je pomembno in kaj ne?	101
David Bedrač: Galerije strahu	103
Mojmir Miro Ferenc: Na žici sušiva perilo	104
Katja Kuštrin: Libijska obala, avgust 2015	106
Luna Jurančič Šribar: Žival	107
Sara Fabjan: Čakava na zeleno luč na semaforju za pešce	109
Kristian Koželj: Neimenovana	110
Ivanka Kostantino: V sposojenem gnezdu	111
Jana Škoda: *** (Krotim svojo divjo zver ...)	113
Evelina Žefran: S polnim vdihom	114
Marjan Strojan: Annus horribilis	115
Janez Virant: Mrtva	116
Karmen Vidmar: Postajanje	117
Damjan Jensterle: Vrbnice	118
Nataša Kupljenik: Pogovor z mamo	119
Frank de Crits: Trije gospodje	120
Eva Kreže: Tema	121
Duško Babić: Bog ne daj pesnik	122
Nena Miljanović: Andaluzijski adágio	124
Jagoda Nikačević: Ko Izida naroči bujenje	126
Mirko Popović: Tako, ob nekih večerih	127
Matej Krajnc: Tek za vozom	129
Rajtmajer Trmasti Primož: Do neba	132

Tom Veber: Vlak	133
Nataša Gregorič: 17. trenutek – beneško ogledalo	134
Liu Zakrajšek: december	136
Ena Odra Raščan: (O)gledališče smrti (Hirošima, 2017)	139
Irena P. Beguš: Tujka	140
Eva Ule: Nenaslovljena	141
Alenka Jovanovski: čisto – dobesedno (zasnutek)	142
Špela Škrinjar: Nova pesem	143
Nina Kremžar: Med trenutkom in preteklostjo	144
Vera Pejovič: »Potrebujem tvojo svetlobo,« si rekel	145
Enesa Mahmić: Sestre	147
Jan Brinovec: 0	148

Širi poezijo, ne strahu
Antologija

Izbrala in uredila: **Katja Kuštrin** in **Peter Semolič**

Spremni besedili: **Antoine Cassar, Katja Kuštrin**

Urednik: **Peter Semolič**

Fotografija na naslovnici in oblikovanje naslovnice: **Katja Kuštrin**

Izdajatelj: **Kulturno-umetniško društvo Poiesis, Trebinjska 8, 1000 Ljubljana,**
www.poiesis.si

Ljubljana, april 2018